

úspěšně splnili úkol, respektive svůj závazek, a že je škoda, že se nám Zlotěho nepodařilo přivést živého. Mohl by totiž před veřejnou popravou spoustu věcí vysvětlit. Což je názor, který plně sdílím. Respektive sdílím jej pouze já a pan Rorejs. Ostatní jsou rádi, že Zlotě už prostě není.

Celá audience měla takovou samostatnou dohru ještě v hospodě u hrocha, kam pan Or poslal nějakého olivrejovaného chlapíka, tedy sluhu, s vojenským doprovodem. A ten chlápek nám jen tak na hostinský stůl vysázal tučnou částku peněz. Nemám vůbec žádných pochyb o tom, že se jedná o držhubné. O držhubné na vrub té informace o Kavkovi a jakési podivné dohodě o obchodování s nemrtvými. Tyhle věci ale hjsou natolik závažné, že je třeba na ně myslet. Kavka je zločinec a Or je jeho spojencem. Jedná se o erixské zločinné spolčení, jehož součástí je i Babačan Borůvka. Tak to prostě je a pravda vždycky jednou vyjde na světlo a spravedlnost jednou prostě bude vykonána. To přísahám!

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy

LYŠKÁNORA

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Jarn 1092

128

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Závěť Klabzeje Myšilova * Epitaf na hrob Zifnaba Lenthana *
* Novinky liscannorské 1091/92 * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla	Závěť Klabzeje Myšilova
„...Mohli bysme tam poslat havrana...” Fenx Worna „...Kterýho ale nemáme...” Grub „...Já bych měl takovou schopnost. Ale ta by na něj fungovala jen, kdyby to nebyl on...” Babačan Borůvka „...Ne, neseberete mě! Vy na to ani nemáte právo! Jste tady obyčejná stráž u brány!...” Fenx ve městě Yarrby na adresu městské stráže „...Vůdce zaútočil na západní bránu!...” Fenx ve městě Yarrby „...Jonas byl nejchytřejší z vás, dokud jsem nepřišel já...” Julián Chrpa „...Hobití kutálku Jorchen nezavře. Tebe taky nezavře!...” Julián Chrpa k Babačanu Borůvkovi „...To se píše v kronikách...” Julián Chrpa „...A ty píšou lidi jako ty...” Jorchen Kierke „...Kurva v družině kultivuje...” Gangli Tristum	<i>Dobový dokument z roku 1055</i> Tento list prosím berte jako závěť Klabzeje Myšilova Vzhledem k tomu, že se se smrtí setkávám dnes a denně, cítím i já potřebu uspořádat své pozemské záležitosti, pro případ, že už tady nebudu. Proto vězte, že je můj poslední vůlí následující: Veškerý svůj majetek odkazuji svému kmotřenci Melataru Vrantovi, o němž jsem se staral z vděku k jeho otci Melchizedechovi, který byl prvním člověkem, jenž mi v tomto kraji nezištně nabídl pomocnou ruku. Je mou vůlí, aby si na mě uchoval světlou vzpomínku a též miloval novotehalské lesy, choval v srdci odkaz Melechorův jako zákon nad všemi zákony a řídil se jím. Přál bych si, aby Melatar Vrant kráčel cestou opravdového druidství, i když vím, že je jeho nevyhnutelné právo se sám rozhodnout. Je mým přáním, aby se obec o Melataru postarala, pokud by v době mé smrti se o sebe nebyl schopen postarat sám. Taktéž v takovém případě žádám, aby se Liscannor ujal poručnických záležitostí kolem Melatarova majetku, zděděného po matce Glassal Vrantové. Chci být pohřben v dubové truhle vedle hrobu druida Melechora u Melechorovy chatrče v novotehalských lesích. Chci aby můj rov zdobil prostý kámen s letopočtem a nápisem Klabzej Myšilov. Do hrobu mi dejte jeden ze zlatých amuletů slunečního chrámu, druhý ať nosí Melatar. Dále pecen žitného chleba a měch vody z liscannorského potoka. léto 1055

jehož zmrzačené tváří poznal jsem ihned a nezeměnitelně tvář Kormana Zlotěho. Vlekli jej nahého a spoutaného a na jeho rozdrásané hrudi dřepěla vítězoslavně Ieronýmova opice. Nastalo bouřlivé vítání a potom stažení k nejbližšímu odpočívadlu, zásobárně Dormalských. Vojáci postavili stráž, rozbito bylo ležení a pardi začali překotně vyprávět. Tento okamžik zadostiučinění si užíval především Otakáro Vesta. Vypověděl, že táhli, stíhali prchajícího Libora a objevili nakonec v páchnoucím podzemí dormalskou vesnici. Vesnici trpasličí, tedy vesnici živých. Avšak zcela správně vytušili, v čích službách tito spřaženci zla pracují. Nurnští na vesnici nemilosrdně zaútočili a objevili, že trpasličí ukrývají nikoli Libora, ale samotného Kormana Zlotěho. Masového vraha poznali mnozí ihned. Podařilo se jim Zlotěho zajmout a takřka z něj vytlouci černou duši, než se svému nutnému osudu zcela poddal. A o Zlotěho tady šlo především, zrádný Libor nebyl důležitý. Nurnští trpasličí usedlost vyrabovali a v očekávání dormalské odplaty neváhali obrátit se na ústup. A dotáhli Kormana Zlotěho až sem.

Díloš k vcelku rychlé dohodě, že Zagarovo vojsko taktéž vyklidí pozice, že se všichni vrátíme do vojenského tábora. Dormalská pomsta mohla přijít takřka kdykoli a vydávat se dál no nitra podzemního labyrintu nemělo smyslu. Bylo třeba skoncovat se Zlotěm, předat jej úřadům, a taktéž nechat úřady rozhodnout, co s podzemním vstupem. Zda jej odpálit či vyslat opravdu silné vojsko gwendarronské královské armády. A k tomuto po několika hodinách nutného odpočinku skutečně došlo. Vraceli jsme se domů. Korman Zlotě však nežil dlouho. Trpaslík Grub mu náhle na pochodu rozťal lebku sekerou a vrah vydechl naposled. Nastala strašlivá hádka, z níž však Grub vyšel vítězně. Nebyl hnán k žádné zodpovědnosti, nebyl nikdo, kdo by se jinak než hněvivými výkřiky ohradil. Pochopil jsem, že si všichni vlastně oddechli, že je upír mrtvý. Sice jsme ztratili hjedinečnou příležitost dozvědět se, jak se všechno odehrálo a kdo byl do jeho zmizení zapojen, ale zřejmě to už bylo každému víceméně jedno. Korman Zlotě byl jednou provždy mrtvý a jeho tajemství odešlo spolu s jeho černou hříchem obtěžkanou duší.

Po dvou dnech pochodu opustili jsme Kramák a vyšli na denní světlo. Ve vojenském táboře se nalézal jistý Kol Kalista, příslušník GKA, a jistý městský radní, trpaslík. A oba dva se obrátili především na Hoduna Zagara, ale i na nás, a žádali si vysvětlení. Zajímali se především o vše, co se v podzemí událo a o důkazy či spekulace v souvislosti s Dormalem. To se ví, že hlavní slovo měl Vesta. A Vesta vytáhl udavačský dopis Babačana Borůvky a nahlas jej přečetl. Pan radní byl spokojený, že mrtvé nahé tělo bylo identifikováno s naprostou jistotou jako tělo vraha Kormana Zlotěho a vyjevil, že Kormana Zlotěho živého či mrtvého si marrburské úřady žádají už dobrého půl roku. A že tedy když byl Zlotě dostižen a zabit na území Naglinu, stoupne vážnost trpasličího města a jeho úřadů. Také pravil, že vzhledem k dormalskému ohrožení hrozí v kraji všeobecná mobilisace. Také jsme se dozvěděli, že gwendarronský král prý vyslal do Skormatu výpravu, výpravu vlastně spojenou s dormalskou otázkou, ale ta skončila fiaskem. Ve Skormatu se to prý nějak vyhrotilo, ale o tom vyhocení jsme my sami věděli více. Pan radní pravil, že nějaký pan hrabě Ivar požádal o pomoc a pomoc byla poražena. To jsem příliš nepochopil, ani proč o Ivarovi bylo hovořeno jako o hraběti, když selhal a žádná obchodní cesta skrze ty končiny otevřena nebyla. Každopádně ta pomoc a vlastně tedy i Ivar, byli poraženi, jak se tady v Naglinu šušká, nějakými tropoaslíky. Vlastně ne nějakými trpaslíky. Přímo trpaslíky dormalskými! Vůdce sdělil, že naše úloha zde končí, že Korman Zlotě, o nějž šlo především, je mrtev. Avšak Kol Kalista, jehož hodnost jsem již zapomněl, pravil, že budeme i s mrtvým eskortováni do Naglinu na královskou posádku k úřednímu výsledku. Eskortu tvořilo pět mužů ve zbroji, přespalí jsme cestou pod širým nebem. Pan radní jel taktéž.

Návrat

Výslech proběhl před plnou naglinskou radou a přítomen byl i Farror Hend. V podstatě on to byl, kdo vedl výslech a zajímal se, co se přihodilo ve Skormatu a samozřejmě i teď, v dormalském podzemí. Dwany Růžička se ujal slova a sáhodlouze odpovídal na všechny položené otázky. A při

před válkou. Veškeré konkrétnější informace je nutné opatřit si v Nurnu. Nutno dodat, že válečné vítězství přineslo slávu především králi Teydrikovi, o němž se říká, že plánuje ještě pevněji upevnit moc urozeným sňatkem. Spekuluje se, že žhavým želižkem v ohni je urozená paní Odetta Anna Rodošská, dcera Tydracha a Pauletty Emilie z Rodochu.

Sňatek rybníkáře Lotda Ruindorského a Eowyn Moskytové byl uzavřen v místním hostinci o patnáct zimosmeti a následovala skromná hostina. Na spojení těchto dvou mladých lidí jsem velice pyšný a na důkaz přízně vyplatil jsem novomanželům příspěvek do začátku.

Počátkem hodovanu navštívil liscannorskou starostovnu pan Tennesientes im Antelinde mie Issol at Sobidelanist, ducie Lentrinen, vrchní soudní dohlížitel z královského města Nurn. Navštívil ji osobně za doprovodu písaře a několika vojáků. A jakožto starostu obce a člena Nurnské družiny učinil mi nabídku k práci. Tedy přichystat a provést jeho syna dobrodružstvím, z nějž si přiveze bohaté zážitky a ceněnou trofej vlastnoručně zabité nestvůry. Nejlépe nějakého draka. A pokud ne draka, tak alespoň upíra. Inu, poměrně svízelný a nelehký úkol pro Nurnské. Tento podnik měl by se uskutečnit počátkem jarnu roku 1092, tedy až opadnou sněhy.

17. hodovanu obecní dráb Gawin Ruindorský ohlásil akt vandalismu proti obecnímu majetku. Neznámý pachatel vážně poškodil věžeňský vozejk, jenž je uskladněn v obecních maštálích. Ohledáním stop padlo vážné podezření na Babačana Borůvku a ten se svou výpovědí sám usvědčil. K Babačanu Borůvkovi bude přístupováno se vší rázností odpovídajícím způsobem.

21. hodovanu 1091 bylo rozhodnuto, že nadcházející výprava Nurnské družiny bude nasměrována do Almemaru, kde draci prokazatelně žijí a během královské korunovace jest tam udržována železná tradice požívání pečeného dračího ocasu. Jenomže velice záhy byl objednatel cíl změněn na okolí Lentrinu v Isleveru, kde draci nežijí. O trofej z draka totiž už nejde.

Mezi 23. hodovanem 1091 a 7. ponovorokem 1092 se pod mým velením uskutečnila tak řečená předvýprava, jež se stala přípravnou fází výpravy skutečné. Tímto nakonec vcelku úspěšným počinem byly stanoveny základní obrysy nadcházející výpravy Nurnské družiny, jež doprovodí mladého pána Villostientese Lentrinského ku hrdinské slávě a získání trofeje. Trofejním kusem se stane čarodějnice z Rugornských skal, ovládající tři nemrtvé supy a d'ablické animalo. Alespoň tolik zatím víme, tolik informací přinesla výprava přípravná. Dalším cílem bude jistý Krachpajed, bytost sice neexistující, ale přesto významná a trofejní, bytost, kterou jsme stvořili ve svých představách a falešné důkazy o její existenci rozesešli po kraji lentrinském jako černý kašel. Personální vyprahlost Nurnské družiny byla za tu dobu částečně uhašena o hobita Balvana Hrušku, příručího z vetešnického a bylinkářského krámku v Naglinu, a o elfa Gangliho Tristuma. Gangli Tristum byl k Nurnským přiřazen rozkazem na popud vévodova písaře Estaliena Torientese. Víme tolik, že pan Tristum je iluzionista a muž minulosti tajemné a temné. Nachází se ve výkonu dvouletého trestu za údajnou krádež, polovinu si již odpykal a polovina mu bude zřejmě prominuta, dopadne-li nadcházející výprava podle očekávání. Ano, správně, Gangli Tristum, až přijde čas, oživí zmíněného Krachpajeda. Gangli Tristum je navíc nepochybně lentrinským pánem nasazen mezi Nurnské jako špicl a udavač, což dokladuje fakt, že Estalien Torientes ví o našem tažení víc, než jsme mu kdy stačili říci. O záležitosti liscannorské se v době mé nepřítomnosti starala moje choť Dorynis Malá-Kierke. A stejně tak svěřím na její bedra rozhodování o chodu obce v době výpravy skutečné.

Po návratu mi manželka Dorynis, zastávající post zastupující starostové, oznámila, že ve vsi se uskutečnila veselka. Svatební obřad proběhl dne 10. přednovoroku 1091 a vykonal jej hostinský Luncius Nórienský, jehož dcera Luna si vzala za muže pana Slavojce Pytla, nového liscannorského pivovarníka. Na počest této události byl odpálen ohňostroj, který prý sestavil a dozoroval Otakáro Vesta.

jejích výpravách za kořistí přidával v lese. A také jsem pochopil, že ten tajemný Trovil, který město s Liborem opustil namísto Jonase Trunky, je mladší bratr majitele dolu, pana Durmola. Tedy Trovil Durmol. A také jsem pochopil, že majitele dolu někdo zavraždil. To by ale dost dobře mohlo znamenat, že jsme se zamotali do nějaké rodinné bratrovraždy!

Výslechy se protáhly dlouho přes půlnoc a na konci kapitán pravil, že kroumskou záležitost si bere za svou. Tedy že vyše početný oddíl a všechny jmenovanné nechá pozatýkat. A Nurnští slíbili, že se budou věnovat Liborovi a tomu Trunkovi a tomu, kam zmizeli. Nurnská družina přijala nabídku ubytování a přespala na strážnici. Byl jsem utahaný jako kotě a usnul jsem tvrdě a hned, jak jsem položil hlavu na polštář. Ani jsem se nedokázal převléci do spacího. Beztak smrdím jako tchoř.

Ráno přineslo nové informace. Kapitán zalarmoval své muže a zrekonstruoval Liborův a Trunkův pohyb. Neodešli z města východní branou na Kroumy, ale branou jižní. Rozloučili jsme se tedy, přijali nabízenou pěti vojáků, opustili město tím směrem a Babačan Borůvka pečlivě ohledal terén. V lukách našel stopu dvou koní časově odpovídající době, kdy zlosyni opustili město. Konečně se věci hnuly pro družinu příznivým směrem. Měli jsme více odpovědí než otázek a úřady stály při nás. Henda už jsme definitivně přestali potřebovat. S naglinským kapitánem za zády i moc kapitána Palika ztratila na síle a stala se bezvýznamnou. Poprvé za celou dobu získal jsem pocit, že nejsem zločinec a na šibenici rozhodně neskončím. A já budu ten, kdo bude na Palika štkat sliny jedu o bídném životě, který vede!

Od jižní brány stopy vedly lukami a zcela nepochopitelně obešly město a překřížily cestu na Kroumy, která vede od brány východní. Bylo zřejmé, že Libor Pelcman zase mlží a mate případné stopaře, že si prostě nedá pokoj, i kdyby nemusel. Dokonce se po cestě v jednom místě snažil stopy zahladit, tak, jak jsem byl již jednou očividným svědkem, ale Borůvka se nedal vyvést z míry a zmást, a stopu zase bezchybně objevil. Na noc se Nurnská družina plná očekávání utábořila ve

zvlněné krajině částečně zalesněných kopců. A na druhý den v malé roklí objevili jsme důl, starou zarostlou štolu vedoucí do útrob země a tam uvázané dva koně. Grub se tvářil zmateně a pravil, že se jedná o Kramák, tedy důl jménem Kramák, důl už desítky let opuštěný a zavřený. Rozhodli jsme se, že když Libor s Trunkou vlezli dovnitř a ani dosud podle uvázaných koní ven nevylezli, musí ta díra někam vést, někam, kudy uprchli, a že tedy vlezeme dovnitř. UVázali jsme tedy koně, nechali venku čtyřčlenou hlídku vojenských přidělců a jednoho vojáka poslali do města pro posily. A zažehli jsme lucernu a vůdce zformoval muže do úderního hrozu.

Kramák

Při svitu lucerny kráčela kumpanie krok za krokem vlhkým podzemím v očekávání Libora, který by se mohl vynořit takřka odkudkoli. Kramák byl velice starý důl a zub času si na stěnách štol vybral svou daň. Přesto půdorys důlního díla nepůsobil nikterak nápaditě, nebylo možné ztratit orientaci. A potom tam na konci, kde hlavní šachta končila, zjevila se černá díra do hlubin země a železný žebř. Grub kroutil hlavou, že to nedává smysl, a to jak díra kolmo dolů, tak i kovový žebřík v poměrně dobrém stavu. Hodili jsme dolů pochodeň a Ieronýmus za ní poslal opičáka. A potom hlubokým vševědoucím hlasem zvěstoval, že prostora dole je slepá, že důl už nikam dál nevede. A na dně jámy že leží mrtvola muže, muže bez dlouhých vlasů.

Ano, byl to bezesporu bratr zavražděného majitele dolu, studený a probodený nožem ranou do zad, jak jsme seznali, když jsme po jednom překonali železné špryce a rozhlédli se po vlhké prostře. Tedy Libor Pelcman se i tohohle kumpána zbavil, ale proč? Do zad Trovila Durmola byl přiboděn kus pergamenu. Byl to dopis s divným textem. S textem pro koho? Stálo tam: „Dostali mě. K.“. Kdo je tajemný K. Korman? Libor ale nemůže být Korman, to není přeci možné! Mrtvola Trunky sice byla probodena, ale při bližším ohledání se ukázalo, že ho někdo vysál. Libor přeci nemůže být Korman ani upír! Vždyť jsme ho prověřovali! Grub nechápavě vrtěl hlavou,

místo však zůstalo prázdné. Nepodařilo se ani zrekrutovat nějaké nováčky - s Nurnskými nikdo nechtěl mít nic společného. Což se tedy dalo vcelku pochopit.

Pátání po Kormanu Zlotěm nezačalo nikde jinde než tam, kde došlo k mordu. Tedy na marrburské radnici. Nový starosta pan Kulčák, takový drobný hobit, řekl, že všechno ohledně toho strašlivého mordu má na starosti kapitán Palik. Kapitán Palik je velitel místní posádky GKA. Kumpanie se tedy odebrala na posádku, kde byla víceméně zadržena na malém dvorku a kapitán Palik rozjel postupně výsledky jednotlivých členů družiny. Tedy jsem byl u výsledku také a výsledkem to nebyl nikterak příjemný. Samozřejmě okamžitě prasklo, že figuruji na seznamech Revenanových frekventantů. Na ten úkor byl povolán jistý Arvon Pusk, který se mi drze oznámil, že se mi magicky vnoří do mozku, a zda proti takovým praktikám náhodou něco nenamítám. Pochopitelně mi nezbylo, než souhlasit. No a dostali ze mě úplně všechno, přiznal jsem i to, co nevím. Nejvíce je zajímaly informace o tom, jak probíhala výuka na Revenanově sklepním učení a jaký jsem měl s ním vztah. Závěrem se mi dostalo ponaučení, že jsem v podstatě latentní zločinec a život, který žiji, je bídný a zavrženíhodný. Na ten úkor se mám každý rok dostavit ke kapitánu Palikovi a udat všechny nepravosti ze svého okolí, jichž budu po ten rok svědkem. Pokud bych snad náhodou nespolupracoval, bude moje nespolupráce tvrdě potrestána. Při tomto hanobení své osoby jsem se dozvěděl, že Palik mimo jiné operuje s nějakými dopisy od Babačana Borůvky, jež se mu do rukou dostaly od barona Kavky z Erixu, ve kterých mě tento zrádný hobit výslovně jmenuje a popisuje, kterak upíra Kormanu Zlotěho krmím zaječí krví. Taková nehorázná lež! Zařekl jsem se, že toho udavačského zmetka sprovodím ze světa.

Po výsledcích kapitán Palik nechal Nurnské propustit a v hostinci U štrá došlo k vážné hádce, kdye vyplynulo na světlo všechno to bahno, co kdo na koho naprášil. Poměrně dost jsem se pohádal s Vestou, který si prostě nechce přiznat, že jako starosta je na tom ze všech nejhůř. A Babačan se k těm udáním drze přiznal, ale udával prý pouze

Kavkovi. Z rozhořčené hádky ale vyplynulo, že kapitán Palik je proradný krivák, protože prokazatelně použil i dezinformace, aby Nurnské rozmluvil. Takže bylo těžko soudit, co kdo skutečně na koho řekl a co byl Palikův výmysl. Ten Borůvkův dopis byl ale skutečný, dali mi ho přečíst. A přiznal jsem se druhům, že pod návailem vzteku jsem udal barona Kavku z obchodů s dormalskými nemrtvými. Což někteří kvitovali s pohoršením. O Kavkově zločinném spolčení jsem ale byl přesvědčen tenkrát a jsem o něm přesvědčen i dnes. Nebýt Kavkových holportů, byl by vstup do Dormalu zazděn a nebylo by možné, aby do země lezli nemrtví nebo jejich bezmegy.

Je nás tedy pět. Vesta, Nif, Borůvka, Růžička a já. Rozhodli jsme se, že zvolíme vůdce, abychom sjednotili postupy a mohli začít budovat plán. Vůdcem byl zvolen Dwany Růžička, což považuji za logické a správné. A podařilo se nám v hospodě U štrá posílit torzo družiny o nového rekruta. Je sice slepý, ale není prostě kde brát. S cejchem, který neseme, o pakty s Nurnskou družinou není zájem. Ten muž je elf a jmenuje se Ieronýmus. Má hadr přes oči a hraje na flašinet. Na rameni nosí opičku s červenou čapkou. V naší situaci ale pořád lepší slepý, než drátem do oka, jak se říká. Ten Ieronýmus je sice slepý, ale pochází z Marrburku, takže může být užitečný informací a radou. Byl v Marrburku v době mordu Burvana Kolháta a také byl veden na Revenanových seznamech. Tedy ač slepý, přesto frekventoval. Takže možná, že se s tou slepotou nějak dokáže poprat. A nebo ji předstírá. Mohlo by v něm být víc, než na první pohled vypadá. No a potom se nás pořád drží ten Farorr Hend. Mnoho se nezapojuje a poslouchá. Myslím si, že sepisuje podrobná hlášení a odesílá je do Nurnu. Vesta je rád, že tu ten chlap je, a asi má pravdu. Vesta tvrdí, že to je chodící důkaz naší nevin, až se bude účtovat. Takže bychom o něj neměli za žádnou cenu přijít. Po zralé úvaze to zní logicky.

Z Ieronýma dozvěděli jsme se něco místních informací. Prý tady někde v okolí před pár měsíci přepadli nějaký konvoj. Byl to konvoj, který přepravoval z Marrburku do Tmarstu jistého pana Kurivata. Ten Kurivat

byl dům Petra Smolkara. Tedy je potvrzeno, že Smolkar věděl, kde se skrývá Libor a Borun věděl, že Smolkar to ví. Ale teď nebyly další výsledky na pořadu dne. Ačkoli Libor měl značný náskok, jevílo se jako nezbytné pokusit se sledovat Liborovu stopu co nejdál to půjde a pokusit se tedy odhalit další úkryty či souvislosti. A Babačan Borůvka celkem snadno našel Liborovu stopu a Nurnská družina se tedy vydala po ní. Tedy s krátkou přestávkou u Borunovy mrtvoly, již se ani nepokusil ukrýt. Rud byl bleďý jako stěna. Zřejmě začínal chápat, že by se měl bezvýhradně přiznat, ale dosud nedospěl k jednoznačnému názoru. A na původně plánovaný výsledek teď nebyl čas.

Do pozdního odpoledne stopa vedla mezemi a přivedla družinu k osamocenému statku. Ukázalo se, že obyvatele usedlosti Libor chladnokrevně podřezal. Všiml jsem si cizího animalia na obloze, dravce, patřícímu nesporně Liborovi, a upozornil naň Vestu. Ten za Babačanova podpory animalia zastřelil, ale tomu se ještě podařilo neúspěšně zaútočit na Puklinu a úspěšně skolit Borůvkova poníka. Spálil ho blesky. Libor je nechutné prase. Vraždi pro potěšení a neštítí se vztáhnout pačmáky na ženy a děti.

V půl šesté cesta dál, podle Babačana, který jede na koni s Vestou, má Libor jedenáctihodinový náskok. A přestože má náskok a jeho náskok se zvyšuje, ví o nás a je schopen klást pasti. Tak se stalo, že těmi dvěma obtěžkaný Vestův kůň šlápl na ocelové ježky a spláhl se. ošetřováním a klidněním koně ztratili jsme přinejmenším půl hodiny. A večer kolem osmé v nerpozlehlém remízku Vesta o koně přišel dočista, poněvadž další past už jej zabila. Ale tato událost přinesla i něco dobrého - přišli jsme o Henda, takže nám už nemá kdo bránit v postupech a moralizovat. Vesta si totiž vzpomněl, že mu toho koně tenkrát v Nurnu koupil namísto původního osla, aby byl schopen dojet k daleké pevnosti Kapoun. A teď tedy přišel čas vzít si propůjčeného koně zpět. Tak se tedy stalo, že Farorr Hend, pší muž bez koně, stal by se družině přítěží, respektive nedokázal by udržet tempo. Nezbylo mu tedy, než se obrátit na cestu k Naglinu. Dohodli jsme se, že se opět setkáme U kamenné pece, ale nebylo úplně

pevně položeno zda vůbec a kdy dohodu naplníme. Každopádně jednou se U pece objevit budeme muset, pokud budeme chtít zjistit, zda nám Melanita neposlala nějaký vzkaz ohledně těch knih a případně dalších věcí o Kormanovi Zlotěm. Takže dál tedy bez Henda a tudíž nálada na dané poměry nezvykle uvolněná a dalo by se říci i mírně radostná. Až do návštěvy další samoty v době, kdy už se smrákalo. Lidem odtud se místním zřejmě před Liborem podařilo spasit holé životy útekem. Podle nalezených dokumentů usedlost patří jistému Partu Maglinovi a žilo tu včetně čeledě asi osm lidí. Bohové vědí, kde je jim konec. Nurským nezbylo, než tu za zostřených hlídek přespát.

Následujícího dne brzy odpoledne se rozptýlili pochybnosti, že Libor vůbec nespí. Objeveno totiž vychladlé ležení. Přestože však Libor nemrtvý nebude, musí to být chlap z oceli, vládnoucí několika řemesly včetně těch temných. Jeho náskok se podle Babačanova odhadu zvýšil minimálně na osmnáct hodin. Toho dne se však podařilo plně odhalit smysl Liborova hnusného konání. Projížděl krajem a zdánlivě prchal, ale ve skutečnostivšude kam přijel, vraždil nebo děsil obyvatele s tím, že to právě jej vraždící tlupa stíhá a vraždí. Proto ti lidé uprchli z poslední samoty a proto dnes odpoledne, když se družina přiblížila konečně k jedné nevytříděné vesnici, přivítali nás se zbraněmi v rukou. Jen tak tak nedošlo k řezi. Vyjednávání se ujal Otakáro Vesta a hrozícímu krveprolití zabránil. Čeho se mu však docílit nepodařilo, to bylo získat důvěru vesničanů. Ani Rorejsův list nepomohl, zřejmě byla jejich nedůvěra zasetá příliš hluboko a dali jasně najevo, že máme táhnout, odkud jsme přišli. Bylo tedy očividné, že se může dost dobře stát, že až jednou projedeme naglinskými branami, budeme zatčeni a souzeni pro páchaní nelidských zvěstvech na místním obyvatelstvu. Tato představa se mi vůbec nezamlouvala, tím spíš, že působila naprosto reálně a logicky. A reálně se čím dál tím víc zdálo být, ačkoli nikterak nechci Kormanu Zlotěho vyvíňovat, že podobným způsobem mohl i on přijít ke sto padesáti obětím, jež jsou mu přisuzovány na vrub jak marburským kapitánem Palikem, tak tím přítroublým vyšetřovatelem Farorem

výklenek skrytý nepatřičným pohledům iluzorní zdí. A tam, do toho výklenku, zajel jsem překvapeně rukou a nahmatat prsty malý předmět. Předmět, který Revenan skrýval i před těmi vyvolenými, kteří do existence tajných prostor zde zasvěceni byli. Vytáhl jsem na světlo pohodný podivný přívěšek. Na železném řetězu malý dřevěný kroužek z černého tvrdého dřeva. A tu si Otakáro Vesta vzpomněl, že nahoře v patře stojí masivní skříň, v jejíž zadní stěně je otvor podobné velikosti, otvor, který považoval za díru po suku. V nadšeném očekávání semkli jsme se v šik a vyběhli do patra. A skutečně, kroužek do otvoru po domnělém suku zapadl jako ulitý, zadní stěna skříně zapadla do zdi a i se zdí se odsunula do strany. Před uhaslými zraky pardů se černalo schodiště kamsi dolů, to schodiště už muselo vést vedlejší budovou zástavby. Vzal jsem lucernu a vyvolal ochranné kouzlo. Nemrcoušský puch se dal krájet. Dwany seřadil muže do úzké formace, zazvonily tasené zbraně.

Po schodišti klesli Nurnští o dobrých patnáct sáhů níž, tedy jistojistě pod úroveň dosud známého i nově objeveného sklepa. A na konci svažující se chodba posledním schodem ústila do samojediné velké prostory bez východu. Světlo lucerny odhalilo zakryté kamenné sarkofágy. Jenom jeden z nich byl otevřený a na něm bleďá postava. Muž. Muž působil zmateně a nechal Nurnské vejít a rozmístit se podél vzdálené zdi. Klimbal se ze strany na stranu a mručel. Nedalo se odhadnout, zda je živý nebo nemrtvý. Ale vzhledem k tomu, že tady musel po vyrabování domu strávit bez jídla a vody bratru tři měsíce, mnoho života v něm být nemohlo. Avšak Nurnské konsternoval, dříve, než Růžička zavelel k útoku. Zeptal se, jak jsme se sem dostali. A místo útoku tedy přišlo rozpačité vyjednávání. Za ním se v rohu skvěla prázdná klec.

Ten muž se představil jako Patron Kroužek, a neměl ponětí ani o čase, ani o prostoru, ani o smyslu své existence. Prostě je tady. Nějakou dobu. Pár týdnů. Než se sem dostal, dělal něco s kůžemi. Ještě před setkáním s Revenanem. Revenan jej tady ve tmě uvěznil a mnil prý vládnout. Vládnout něčemu. Býval ševcem. Teď už je jen

Patronem. Patron je jeho křestní jméno. Za Patronem Kroužkem stála vlhká knihovna. Kroužek pravil, že v těch sarkofázích kolem se nacházejí Revenanovi mrtví. Potom se zarazil, jako by mu něco došlo, jako by si spojil dvě a dvě dohromady. A skočil. V tom skoku byla velická vnitřní síla. Nelidská síla. Na konci skoku stál Otakáro Vesta. Nemrtvý se mu zahryzl do krku, Vesta překvapeně vykulil oči. Z Vestova prstenu vyšlehly blesky, ale po Patronu Kroužkovi se pouze neškodně svezly. Chránilo jej nějaké kouzlo. A odletěla víka několika sarkofágů a z nich vyhrželi nemrtví. Nif se k nim vrhl a začal tít hlava nehlava. Na pomoc Vestovi přispěchal Dwany Růžička a snažil se tít a přesto nezasáhnout Otakára. Nakonec byli nemrtví pobiti, došlo k otevření nedotčených sarkofágů a rozdrčení jejich útrob. Vesta byl bleďý. Babačan Borůvka jej ošetřoval. Snažili jsme se nemyslet na to, co by se stalo, kdyby byl Otakáro nakažen. Tím by se řád věcí zcela změnil. Po zkušenostech s Kormanem Zlotěm si nedokážu představit, co by se stalo, kdybychom tuto událost nenahlásili a Vesta začal važit. Bude třeba jej neustále sledovat a při sebemenší známce podivného chování okamžitě jednat. Ale jednat jak, u všech bohů!?

Nurnští prohlédli knihovnu. Nebylo pochyb, že tuhle knihovnu neměl nikdo nezavěšený spátrt. Byla plná knih a Revenanových rukopisných poznámek o černé magii. O jeho pokusech na lidech. Na lidských obětech. Zmíňoval tam i Kormanu Zlotěho. Korman Zlotě nebyl proň ničím víc, než objektem. Materiálem. Našly se i zmínky o Dormalu. Revenan byl přesvědčen, že Kormanu z toho zhoršujícího se stavu dokáže dostat. Ale do jakého jiného stavu, to zůstávalo obestřeno tajemstvím, možná ani Revenan sám si nebyl jist. Našli jsme poznámku, že si Revenan potřebuje už jenom něco ujasnit a poslat Zlotěho dál. Kam dál? Do jiné formy bytí? Čaroděj psal, že nejspíš našel lék. Pokud by objekt byl vystaven nepodstatku, respektive nepřijmu lefské krve, a pokud by mu byla podávána výňož z jelena a vnitřnosti z ježky, mohlo by to odpomoci od stavu současného a pomoci do stavu jiného. Našli jsme ale i rozřesené poznámky o pokusném mimoobjektu, dokonaném upírovi

jakousi rvačkou Nurnským. Mohlo jít o běžnou hospodskou bitku, ale také nemuselo. A když tady vědí o rvačce a žena se bojí, nejspíš to znamená, že ten Drug zmizel. A jestli zmizel, o obyčejnou rvačku zřejmě nešlo. Sdělíme vše Nurnským a popotáme se, co je ten Drug vlastně zač. Mohlo by to nějak souviset s Liborem. Jsem si vědom, že je to přitazené za vlasy, ale nemáme v rukávu žádné karty. Tedy se musíme upínat na cokoli. Prostě na cokoli.

Inu Boruna jsme tedy propustili, ale pověsil jsem na něj Puklinu s instrukcemi, aby se nejpozději za kuropění vrátil do kroumského hostince. Na cestě zpátky jsme si rekapitulovali co víme, ale nevíme toho mnoho. Snad jen tolik, že Rud se jmenuje Rud Malder. Po půl desáté podáno svědectví a vůdce poslal Gruba na výzvědy za paní Drugovou. Asi ve čtvrt na jedenáct už je jasné, že Borun je lhář a tedy celou dobu s tajemným Liborem spjatý. Podvedl nás tedy v minulosti několikrát a teď se mu to podařilo opět. Alespoň ale víme, že až na něj natrefíme příště, spravedlnosti neujde. Ten Drug se jmenuje Druk, protože jeho paní není Drugová, ale Druková. Druk je takový primitivní knoflík. A ten Druk se nenachází nikde v Naglinu, ale je doma. A už vůbec není zbitý, ta věc s údajnou rvačkou, to byl jen Borunův výmysl. Což ale značí, že lhát musel i Rud, případně jej Borun lstivě obalamutil a zmátlak, že jeho věty vydával za své. Ale spíš bych řekl, že je to špinavec a Liborův člověk. Sestavili jsme tedy údernou skupinu tvořenou vůdcem, Grubem a mnou a zamířili si to za Rudem. Vpadli jsme do domu jako lavina a okamžitě na poradného trpaslíka udeřili. A on se sesypal a přiznal, že Boruna varoval, že se Grub, jehož tady považovali za mrtvého, zčistajasna ukázal v Kroumech s bandou ozbrojených cizinců v zádech. A Borun prý zbledl a vyhrkl, že radši zamíří rovnou domů a nikoli ke Zlaté hroudě, jak měl prapůvodně po šichtě v plánu. Borun prý bydlí u rodičů v Naglinu v Nilné ulici, což je nedaleko úřadovny majitele dolů, kde každého jedenáctého dne v měsíci účetní, jistý Petr Smolkar, hobit, vyplácí horníkům měsíční mzdy. Ta úřadovna se nalézá v Jateční ulici číslo osm. Sdělili jsme Rudovi, že proti jeho osobě chováme velice vážná podezření a

pokud se chce alespoň trochu vyvinít, musí bezpodmínečně a bezvýhradně spolupracovat. A pověřili jsme jej úkolem, aby po ránu neprodleně v hostinci předal nurnským vyšetřovatelům zprávu, zda trpaslík Borun nastoupil na ranní směnu v dole Roura. Potom jsme se doohadovali, zda přeci jen neodjet do Naglinu okamžitě, tedy ještě v noci, načež Rud upozornil, že městské brány se na noc zavírají. Nechali jsme Ruda Rudem a vrátili se za ostatními věc dalšího postupu probrat. Vůdce pouze v hostinci pověřil Ieronýma, aby skrze svou opici vysledoval, jak se Rud chová. A na ten úkpor brzy přišlo hlášení, že Rud se kvapně odebral do vedlejšího domu, kde žijí Drukovi. Nepobyl tam dlouho. Padlo tedy kvapně rozhodnutí udeřit na Druka přímo před jeho ženou a šesti dětmi, aby se ukázalo, jestli je s Liborem spřáhlý či nikoli. Ale z Druka jsme nedostali mnoho, vlastně nic, a řekl bych, že nelhal. Nedovedu si představit, že by chladnokrevně vystavil svou rodinu řádní vyšetřovatelů.

Do Naglinu a zpátky

Vůdce Růžička rozhodl, že do Naglinu odjede jenom část Nurnských a zbytek bude jistit situaci zde v Kroumech. Pojedou tedy vůdce, já, Grub a stopař Babačan. Vyrázili jsme ihned. Pouze jedna poznámka na okraj. Ieronýmova opice je vlastně opičák. Zlý opičák.

Naglinskými branami, které vůbec nebyly zavřené, jsme tryskem projeli ještě za tmy před pátou hodinou ranní. Vyhledali jsme Nilnou ulici a identifikovali Borunův dům, respektive dům jeho rodičů. Jelikož po havranovi nikde ani stopa, nedělal jsem si bláhových nadějí, že by se snad zločinec ukrýval uvnitř. A taky že ne. Otevřel stařec, stará paní zřejmě dál spala nebo naslouchala z lože, a my na něj udeřili již notně vycizelovanou historkou o vyšetřovatelích z královského města Nurnu. Borun tu prý není a ani nebyl. Vymínilo jsme si tedy neprodleně prohledat pokoj podezřelého, s čímž otec chtěl nechtě souhlasit. Prohlídka pokoje, ačkoli důkladná a nevybíravá, však nepřinesla žádný důkaz ani stopu. Nezbylo než starci pohrozit, zda si je plně vědom svých povinností a krutých důsledků z jejich nesplnění a zamířít

způsobem to musilo souviset s dodávkou tak řečeného čorného prachu, kterou čekali nějakí obchodníci. Ti obchodníci ale prý nepřišli. Grubovo mlžnaté vypravování jsem na rozdíl od toho Janova nechápal vůbec. Ztratili se prý někde u Milečna ti obchodníci. Nebo snad čorný prach? Nakonec mi došlo, že čorný prach jsou explosiva, na která čekali horníci, nikoli obchodníci. To naopak obchodníci s černým prachem měli explosiva dodat do dolu, ale nedorazili. U Milečna jsou dle Hendových poznámek evidovaní dva pohřešovaní, což by mohli být právě ti obchodníci, a u Kroup, což je nedaleko, byla nalezena další oběť - mladá dívka bez krve. A ten Grub náhle v příběhu plavým skokem přeskočil do současnosti a pravil, že před třemi dny se měl setkat s horníky z roury, a ti že zmizeli. Co je roura přesně netuším, ale řekl bych, že možná šachta. Místo zmizení ale objeveno bylo a našla se tam kaluž krve. Ta kaluž krve se nalézá někde na půli cesty mezi Marrburkem a Naglinem, a pan Grub ví přesně kde. Ieronýmus podotkl, že ten obchodník tam vůbec nebyl. Potíž je, že vůbec netuším, o jakého obchodníka měl vizionář konkrétně na mysli, ale Grubeho jeho prorocká slova poněkud urazila a rozhodl se dál zaryt mlčet. Toho využil zmatený pan Jan a pravil, že se jmenuje Jan Křivej. Tedy nikoli Křivý, ale skutečně Křivej. Po otci, který se také jmenuje Křivej, ale nikoli Jan, alebřž Radan. Čímž pádem se všichni popadali za břicho smíchy a volali, že jeho otec se jmenuje Kradan, všech místních zlodějů král. Což zase urazilo Jana a odmlčel se. Do debaty vstoupil Babačan Borůvka a řekl, že vezme Ieronýma do vleku, čímž měl zřejmě na mysli, že se o něj postará, když je slepý a nevládní žádného koně. A Dwany Růžička rozhodl, že ráno vyrazíme k Naglinu a že ten Grub nám může ukázat krvavý flek, kde zmizeli ti horníci z roury. A Jan Křivej že se může přidat, pokud tedy nemá do čeho píchnout. Jan mlčky zavrtěl malou olysalou hlavou, že do čeho píchnout rozhodně nemá. Bylo jasné, že až ke krvavému fleku dorazíme, bude vyčpělý minimálně šest dní. A šlo se spát.

Korman Zlotě je Rychlý lapka

Hned zrána zašel Vesta na doporučení za místním felčarem, aby se mu

podíval na to upíří kousnutí, co utržil v Revenanově sklepení. Když se vrátil, pravil, že felčar shledal, že upír byl nejspíš upírem druhého řádu, a že by mohlo být vše v pořádku. Ovšem na druhou stranu mohlo neznamenat muselo, a dal Vestovi nějaké mazání a obinadla a nechal si za své nezaručené služby patričně zaplatit. Potom došlo na sčítání koní a ukázalo se, že bude nutné nějaká zvířata v Marrburku dokoupit. Což se tedy stalo a tím pádem kumpanie opustila městské brány až po desáté. Nabídl jsem Ieronýmovi, že jej vezmu na koně i s flašinetem a cvičenou opicí, poněvadž on jako nevidomý by stejně na nevidomém zvířeti jet sám nemohl. To bychom se museli pořad ohlížet po slepém elfovi a ne po krvavých flecích u cesty, o něž nám teď kráčí především. V sedm hodin večer pravil pan Grube, že tady ještě nejsme, ale že bude brzo tma, takže bude nutné někde přenocovat. A doplnil, že asi dvě až tři hodiny odtud se nachází vesnice jménem Galmor, kde prý mají hospodu s ubytováním.

V Galmoru hospoda s ubytováním byla, to ano, ale hostinský měl volný pouze jeden dvojlůžák, čímž pádem dvojlůžák si obratem zabavil pro sebe vůdce a přizval Vestu. Ostatním vyjednal spaní ve stodole na slámě. Což se mi pochopitelně pranic nelíbilo, to dá rozum. Vůdce očividně dělí družiníky na družiníky prvního a druhého řádu. V kterém řádu se nacházím, to nemusím jistě vysvětlovat. U večere se galmorský hostinský svěřil, že před týdnem tu v okolí došlo ke krvavému mordu, konkrétně ve vsi jménem Urberk. Galmor a Urberk původně spadají pod správu Marrburku, Nikoli Naglinu, a tedy pod armádní jurisdikci kapitána Palika. A kapitán Palik, tím jsem si naprosto jistý, nekoná. Buď vraždy mimo město samotné ignoruje, a nebo, o to hůře, o nich vůbec neví. Křivej Jan pravil, že za mordem v Urberku, který se ale možná jmenuje Urbek, stojí jistojistě Rychlý lapka. Notnou chvíli mi trvalo pochopit, že Rychlý lapka je Korman Zlotě.

Na druhý den pan Grub označil asi dvě a půl míle cesty od Galmoru místo s kaluží krve, tedy místo, kde zmizeli ti horníci. Zastavili jsme na cestě a nechali konat Babačana Borůvku, abychom nerozhamtali

Puklina se ve zdraví vrátil následujícího dne a skutečně přinesl úřední odpověď nesoucí pečeti úřadu Branta Rorejse. Text však byl strohý a neurčitý a především nic neosvětlující. Dobrá práce, pokračujte v úkolu. Nic víc. Následovalo pět dní strávených v Nášupu pro nabrání čerstvých sil, a potom rozloučení a odjezd přes Most, Aldin, Malovec a Tmarsting až do Tmarstu. Tmarstskými branami družina projela dvacátého dne měsíce, ubytovala se opět v té nestoudně drahé hospodě U rudy a Dwany Růžička, Otakáro Vesta a Babačan Borůvka s vojínem Carem a pokousanou dívkou se vypravili za paní Melanitou. Samozřejmě s sebou vzali tu kopu knih ze Skrupkovy pozůstalosti.

Vrátili se bez dívky a vojáka s tím, že Melanita snad pomůže a osud děvčete už si Car ohlídá sám. Melanita prý s povděkem přijala pytel Skrupkových knih a pravila, že si je prostuduje a pokud něco zjistí, pošle po poslu zprávu do naglinského hostince jménem Kamenná pec. Tedy vůdce Růžička se rozhodl a vyjevil té dámě, že další pátrání Nurnských se stočí opět na tajemného Libora a tedy na Naglin a Grubův důl. Zeptal jsem se vůdce, jak to dopadlo s recepisem, ale zdálo se, že vůbec netuší, o čem je řeč. Oživil jsem mu tedy paměť a vysvětlil, že dohoda s Melanitou byla postavena na tom, že my jí přivezeme a propůjčíme manuskripty ze Skrupkovy bájně knihovny a ona nás za to obdarí recepisem, na základě něž se dokázala zbavit takzvaného náběhu na upíství. Tedy té svojí choroby. Nebýt mě, tak tady družina dělá úplně zadarmo, nevzpomněl si kupodivu ani takový shánčlivý tvor, jakým je hobit Babačan. Na druhý den tedy Vesta s Dwany odjeli chybu napravit a Melanita se vydat receptis nikterak nezdráhala. Podrobně jsme návod na přípravu lektvaru nezkoumali, zatím to nebylo nutné. Vím jen tolik, že obsahuje spoustu textu a sestává asi z dvaceti ingrediencí.

Plán je tedy takový, že dojedeme do Naglinu a kolem Grubova dolu se poohlédneme po Liborovi nebo jeho kumpánech. Potom Babačan navrhl, že když už jsme jednou v Tmarstu, mohli bychom se trochu poptat po Kurivatově rodině. Kurivat, to byl ten příbuzný tmarstského pána zapletený do vraždy marrburského starosty,

jenž byl i s eskortou někde poblíž Pozdrevu zavražděn. To jsem kvitoval jako výtečný nápad a přihlásil se jako aktivní výpomoc. Po předchozích zkušenostech šli jsme na věc úředně hjako vyšetřovatelé a na tmarstském hradě zajistili jsme audienci u pana Manuka, Hodárova syna, jenž přislíbil krátký rozhovor při obědě v taverně U rudy. Vůdce souhlasil s několikahodinovým odkladem odjezdu.

Od Manuka, který oproti očekávání spolupracoval velice dobře, jsme však nezjistili mnohé. Ten Kurivat byl velice vzdálený Hodárův příbuzný, byl řadovým členem Hodárovy osobní družiny, a svůj život této službě zasvětil. Často pána doprovázel i do Marrburku, kde Hodár Tmarstský vlastní nemovitost. Kurivat neměl ženu ani děti, pouze bratra, který žije s rodinou na statku asi pět mil za Tmarstem. Ten bratr se jmenuje Olaf. Co se týče Kurivatovy viny, zde na hradě nemají povědomí čím konkrétně byl Kurivat vinen. Spisy od soudu ani z vyšetřování Hodárovi nebyly vydány ani k nahlédnutí. Proto toužil s Kurivatem hovořit osobně. Vyslovili jsme podezření, že právě výslechu na domácí půdě se ten, co eliminoval Kurivatovu eskortu a zbavil se tak svědků, toužil zabránit. Mrtvá těla prý objevili Marrburští, převezli je zpět a odmítli je již vydat. Což považují za další z řady nadmíru podezřelých okolností.

Vypravili jsme se za Olafem, Kurivatovým bratrem, na ten jeho statek. Kromě toho, že Olaf je velice prost venkovan a sedlák, nezjistili jsme mnohé. Pouze snad tolik, že Olaf je o vině svého bratra skálopevně přesvědčen a považuje jej za vraha. Měl prý možnost s bratrem před popravou krátce hovořit a ví tedy, že Kurivat byobviněn mimo jiné i z toho, že měl u pana Hodára zajistit aktivní vyslovení legitimacy nového vedení města po převratu, na jehož přípravě se aktivně podílel. Olaf byl také zatčen, ale zřejmě vzhledem ke své prostoduchosti a nedostatku důkazů svědčících o jeho případné vině, po pár dnech věznění propuštěn. Jinak zajímavé je, že ačkoli na Hodárově hradě žijí v domnění, že těla mrtvých z eskorty odmítli Marrburští vydat, Olafovi tělo bratra bez jakýchkoli překážek vydali a on jej tichosti převezl a

nedávně době divoce proběhl, poněvadž několik planěk chybělo a třísky z nich svítily novotou. Bylo jisto, že srub obývají minimálně dva muži, jeden z nich něco kutil v místnosti za dokořán otevřenými dveřmi, siluetu druhého Puklina zahlédl skrze blánu. Komín dům neměl, pouze zčásti zakrytou kouřovou díru, ale oheň uvnitř nesporně nehořel. A co bylo nejzajímavější, vyřešila se otázka, kam se poděl vlk, uprchnuvší z posledního případu. Ležel ve kroví na kraji lesa a zdálo se, že srub zvnějšku hlídá. Tedy se zdálo být postaveno na jisto, že muži uvnitř domu jsou s nočním přepadem ležení Nurnské družiny přímo propojení. Dohodli jsme se tedy, že nic nebrání podniknout přímý útok. Nicméně taky bylo třeba mít na paměti, že by nikdo neměl přijít k úhoně na životě, poněvadž přímý a nezpochybnitelný důkaz chyběl a pan Hend jakožto očitý svědek a dozorovatel zákonnosti jednání kumpanie se nacházel pořád v jejím středu.

Srotili jsme se na dosah mýtiny v jihovýchodním cípu lesa a rozdělili úkoly. Já se měl postarat o vlka a zlikvidovat jej než skupina vyrazí na zteč. Těsně předtím jsem měl teleportovat Růžičku a Nifu přímo do místnosti s neznámým mužem. Jenýže než jsem stihl učinit potřebné, Jan Křivej, nezkušený hlupák, vyrazil s napraženým kopím na mýtinu. Tedy jsem ihned nasměroval Puklinu, aby počastoval strážčího vlka, jemuž se hloupý Jan evidentně dostal do zorného pole, svazkem žlutých blesků dřív, než Janovi rozsápe hrdlo. V družině zavládl mírný chaos. Puklina kupodivu vlka proměnil v kouřící hromádku chlupů a kouřících vnitřností. A to už někdo skrze plot zvolal na pozdrav a Jan Křivej sklonil kopí k zemi a slušně zvolal, zda může na slovíčko. Růžička s Nifem vylezli na pláň za Křivým a já odběhl jistit zablázněné okno, kdyby se někdo jal vyskakovat a prchat nebo otočit ze zálohy. Nurnský útok se rozpadl, druzi zvolna a roztroušeně kráčeli mýtinou k místu, kde Jan Křivej přes plot hlasitě konverzoval. Puklina mi oznámil další osobu, která vylezla z domu, trpaslíka. A ten vyšší muž otevřel vrata a trpaslík zvolal: Buď zdrav, Grube!. Grub se totiž vyloupal za Křivého zády a vousy se mu rozestoupily v širokém vykotlaném úsměvu. Ti dva trpaslíci se bezesporu znali, a ten

vysoký vousatý muž byl zřejmě pán domu a pozval Nurnské dál.

Pán domu se jmenoval Libor. A Libor je, sata, správce lesa. Ten trpaslík je Grubeho parták z dolu, onen přepadený trpaslík, kterého přepadli nějací muži tam na cestě a odvěkli ho sem do srubu. Na rozdíl od toho druhého, toho Terdeka, který se vzpěchoval, a tak ho smrtelně pobodali na hrudi. A potom jeho mrtvolu zahodili cestou. Asi by to sním dopadlo stejně, kdyby se z čista jasna neobjevil tuhle pan Libor a nezahnal je. Jdu ráno lesem, povídá Libor, a kráčím ke svojí hájovně, když tu slyším hlasy. A to hlasy, sata, trpaslíků, co se tu pohybují. Překvapení. Co tu dělají trpaslíci vlese?, říkáš si, říká Libor, co tu dělal v lese, sata, čtyři trpaslíci? A pak vidím další dva a táhnou tady Boruna a třesou s ním. Tak jsem si řek, praví Libor, Libore, musíš zasáhnout A tak jsem párkrát vystřelil a vyřítit se na ně. No a oni tuhle Boruna pustili a vzali do zaječích. Skrzeva plot. A skrzeva plaňky, které vylámali, dokončil vyprávění ten podivný Libor. Borun vysvětlil, že jej ti trpaslíci předtím mukali a vyslýchali. Chtěli po něm vědět všechno o dole, kde fárá. Kolik tam pracuje lidí, jaký dostávají plat a kdy je den výplaty. Grub vysvětlil, že se jedná o uhelný důl kdesi nad Naglinem. A Borun řekl, že ti mordýři, že to byla pěkně vykutálená sebranka, sestávající ze tří trpaslíků a dvou lidí. A tady jej nakonec vyslýchalo šest trpaslíků. Ten případ samotný byl velice zákeřný a nenadálý. Prostě vyskočili dva nějací vysocí chlápci a vrhli se na něj a na Terdeka. Pobodali Terdeka a ten vyvrátil oči v sloup a umřel. Pak ho Boruna vlekli lesem, Terdekovu mrtvolu též. Asi v půli cesty ti se dva vysocí odpojili a čtyři trpaslíci Boruna vlekli dál. Cestou se vyptávali na důl, výtečnost a mzdy. A trošku ho prý i tloukli. Dovlekli Boruna do srubu, kde čekali další dva trpaslíci. Abych řekl pravdu, celý ten Borunův, ale i Liborův příběh mi připadal přitažený za vlasy, ale pan Hend vrtěl hlavou a vydával němé, ale jasné signály, ať nikoho ani nenapadne někoho tady mučit nebo, nedejte bohové, zabít. A v čemjsem se ztratil úplně, to byli ti lumpové. Kolik jich bylo a jakých ras, to tedy nedávalo žádný smysl. Ale stopy, které vyčetl Babačan a byl z nich celý

havrana pachtícího vysoko na obloze a pátrajícího po významných markantech. Les zhoustl, po Hrádku ani stopy, do večera tedy navádím skupinu směrem k markantu, který mi přišel nejzajímavější, tedy ke skále, Večer ležení, oheň a pochopitelně zdvojené hlídky.

Skrupkova věž

Středobodem případného úspěchu stal se havran Puklina a skrze jeho důležitost stal jsem se důležitým i já, a to mě, přiznám se, hrálo u srdce pýchou. Nazítrí vytýčil jsem další markant, nalézající se v tušeném směru poutí, a to tři mohutné stromy asi tři hodiny pěšího pochodu vzdálené. Po věži nebo jiné budově zatím ani památky, až u těch stromů, když k nim družina krátce po polednách dokvačila, si havran v dále něčeho všiml. Všiml si stavby vyčnívající daleko vpředu nad koruny stromů. Odhadem dvanáct hodin pochodu koordinovaného pečlivou navigací shůry. Nadějnou zprávu jsem oznámil druhům a usnesli jsme se, že u soustromí poobědváme a havran provede letecký průzkum stavby.

Během čekání na havrana a žvýkání potravy sblížili jsme se letmo s vojenskými přídelenci. Jmenují se Paran, Ludo a Car. Tedy jména, která obratem zapomenou. Asi o necelou hodinu později se vrátil Puklina a já zvěstoval, co zjistil.

Jedná se o samostatnou pětipatrovou stavbu kruhového půdorysu obehnanou dvousáhovou kamennou zdí. Na pozemku za zdí rostou pestrobarevné okrasné rostliny, zejména v plném květu. O zahradu se stará nemrtvý zahradník, Puklina vyjevil obraz zombie s rýčem. Ve druhém patře skrze okno zahlédl další pohyb. Z imaginace, jež mi vytanula v lebeni, jsem tvora odhadl na kostlivce vyzbrojeného kopím. Nikdo další živý, respektive pohyblivý neživý nespáten. Varoval jsem však druhy před tím nejpodezřelejším, co Puklina zahlédl. A totiž hromady mrtvol, bratru kolem třiceti, navršenou vně hradbení. K něčemu tady muselo dojít, k nějaké kruté řezi, a ti mrtvé kdosi přikázal vyvléci před objekt a nakupit do smrduté kupice. Mezi mrtvými se nalézají kostlivci i zombie, ale též minimálně jeden z masa, krve a kostí. Spatřil jsem poze nohu a

kus trupu, ale upozornil jsem, že ten muž byl voják oděný do kdysi bělostné uniformy královského gardisty. Tedy se jednalo o muže výsostného postavení, muže osobní Lintholdovy stráže. Co však takto daleko od domovské posádky, hluboko v lesích v doupěti nekromanta, mohl, u všech bohů, pohledávat? Toto zjištění se zdálo být výsostně důležité a bylo třeba se mu hlouběji věnovat. Do jehličí jsem klackem načrtl půdorys opevněné budovy a přístupová místa. Brána skrze zeď i vrata do věže zely dokořad otevřené. To znamenalo, že vezmeme věž šturmem a nebudeme se muset lopotit s nějakými zámečnickými pracemi či složitou ztečí hradbe.

Dohodli jsme se, že přiblížíme na jednu dvě míle bezpečné vzdálenosti a Babačan provede druhý, podrobnější průzkum. Především se tedy bude jednat o ohledání té hromady mrtvol a případné bližší určení pokročilosti rozkladu. A k tomu také došlo. Asi půl hodiny pochodu od věže se Nurnští připravili na zteč a vyčkali Babačanova návratu. Babačan Borůvka se ve zdraví vrátil a začerstva vyklopil, že ten nemrcoušský zahradník musí vlastnit i kosu a umí se s ní ohánět jako za živa. Kolem hradby je totiž prý nakrátko pokosená tráva, jinak les se táhne až skorem ke zdi a tedy nebude nutné vystavovat se na odiv plazením po nějaké přehledné mýtině. Moment překvapení tedy, pokud někdo něco vysloveně nezvorá, bude stát na straně společenstva. Co se týče hromady mrtvol, hobit rozpoznal nemrtvé různých druhů. S vykulenýma očima jmenoval především zombie, kostlivce a ghúly. Ti ghúlové, pokud by se pořád skrývali v útrobách věže, mohli znamenat velice vážný problém. Nesmíme totiž zapomínat, že věži s největší pravděpodobností vládne upír, který nižší nemrtvé může bezesporu ovládat, a zásah ghúliho pařátu znamená přinejmenším vyřazení z boje a tedy kritické oslabení už tak dost oslabené družiny. Divoká šarvátka, jejímž jsou mrtvolky výsledkem, se podle průzkumníka musela rozpoutat uvnitř domu. Mrtvá těla a skelety byly vytahány a navršeny u lesa až poté. Babačan zevrubnou obhlídkou napočítal tři Litholdovy mrtvé gardisty a podotkl, že hromada může ukrývat ještě další. To by ale znamenalo, že útok na věž podnikl

Vůbec jsem nechápal, že trpaslík, vyděšený k smrti nějakým údajným vyhrožováním, se rozhodne uprchnout sám na noc do lesa, kde se s největší pravděpodobností pohybuje ozbrojená skupina vrahů jeho hornického spoluparda Terdeka. Jeho chování mi připadalo značně rozporuplné. Ale hlavní tady byl Libor a jeho tvrzení, že v Urbeku, kde údajně žije, k žádnému mordu nikdy nedošlo, natožpak před několika dny. Což nedává žádný smysl, poněvadž o nedávném urbeckém mordu vyprávěl hstinský z Galmoru. Vůdce Růžička přikázal Boruna rozvázat, protože seznal, že to není žádný zločinec, pouze vzácně blbý horník. Což Gruba rozlítlo do zapšklé němoty. A potom vůdce řekl, že ráno je moudřejší večera, rozdělil hlídky a šlo se spát.

Pronásledování

No a na hlídce se stalo, že jsme přišli o Libora, což se v zásadě dalo jenom čekat. Bohům žel se to stalo během hlídky, která připadla na mě a Jana Křivýho. Přihodilo se to bleskurychle, muselo být kolem půlnoci. Libor se najednou v koutě posadil a neměl provazy na rukou. Než jsem stihl vyskočit a upozornit Křivýho, sklouzly Liborovi provazy z nohou a on vstal. Váhal jsem, zda zabít či nezabít, a tohle váhání měl na svědomí Hend a jeho nepochopitelné chování z posledních dní. Tak jsem se alespoň zneviditelnal a sykl, že ho zabiju. Libor byl už ale rozhodnutý, mohutným přiskokem proskočil blánou v okně a Jan ho stihl už jenom přetáhnout ratištěm přes záda. Houkl jsem na Jana, že jdu za Liborem a vylezl oknem ven do tmy. Havran Puklina vylezl kouřovou dírou a na prchajícího Libora se pověsil. Tak jsem měl možnost padoucha sledovat a přitom mu nedýchat na záda. Byl jsem už bez magosíly a Puklina byl jí prost úplně.

Muselo být už po půlnoci, potácel jsem se temným lesem, občas běžel a narážel do stromů a snažil se neztratit s Puklinou kontakt. Libor se očividně v lese vyznal, ačkoli i jemu tma činila obtíže. Nejprve kličkoval, potom se směr útoku ustálil. Libor mířil k jihu, zdálo se že neomylně. Asi po půl hodině se Libor zastavil u tří vysokých stromů, které v té tmě našel božové vědí jak a

začal hrabat. Hrabal a hrabal, až vyhrabal truhlu. Ten chlív to tady po lesích velice dobře znal a ukrýval si tu na různých místech kořist, uloupenou nebohým gwendarroňanům! Z truhly vyndal plášť a dýku a něco, co připomínalo nadutý měšec na peníze. Potom truhlici zase ledabyle zahrabal a vydal se na cestu. Tentokrát už neběžel, což jsem byl rád, poněvadž předešlé tempo mi vážně nevyhovovalo. Stále jsem čekal, že Libor se připojí ke zbytku loupeživé tlupy, která tady někde zbudovala útočiště a vyčkává na svého velitele, ale to jsem se šeredně mýlil. Libor šel dál, napojil se na nějakou špatně zřetelnou stezku a změnil směr na jiho východ. Stezka se časem zvětšila a sklonila k východu. Snažil jsem se zapamatovat cestu a nebal se hamtat do bahna, abych za sebou zanechal stopy dobře čitelné pro Babačana, kdyby se družina, jak jsem s vrklavou nadějí toužil, rozhodla vydat se za mnou. A také jsem doufal, že vezmou všechny mě věci, které jsem ve srubu nechal, a nezapomenou je tam napospas loupežníkům, kterých jsou zřejmě zdejší lesy plné. Když se hodiny stále žádné ležení loupeživé bandy na obzoru neobjevovalo a rozednilo se, řekl jsem si, že proradný Libor míří na Galmor. Ale i tento předpoklad se ukázal být lichým, neboť Libor znenáhla v pravém úhlu vprostřed lesa stezku opustil a stočil se na sever. To už mi došlo, že Liborovým cílem je Urbek a měl jsem možnost si i trochu odpočinout a nadělat spoustu stop pro našince, neboť Libor se rozhodl zhladit stopy. A činil to velice sofistikovaně a dal si s tím práci. Ten Libor se v těchhle věcech bezesporu výtečně vyznal, jeho zručnost nedávala žádných pochyb. Ale nevěděl o mně, a já kolem hamtal, seč jsem mohl, aby Nurnští pochopili, že je třeba opustit stezku právě tady a právě na sever. A pak Libor vyrazil k severu, tentokrát už zlehka, neboť byl asi přesvědčen, že případnému pronásledování nadobro unikl.

Asi kolem osmé les prořídil a Libor vykročil do pastviny a pastvinou k vesničce v dáli na obzoru. Ano, musel to být Urbek. A v Urbeku jsem si znovu uvědomil, jak se Libor vyzná. Byl schopen velice hbitě přebíhat od stavení k stavení, aniž by si jej kdokoli všiml, ačkoli Urbek byl v čilém ruchu a plný lidí. Musel tu být jako doma a přesto bych řekl, že

směrem na Tmarsting, přebývá prý upír, který sice o Zlotěm nejspíš nic vědět nebude, ale možné je, že i třeba bude. Každopádně ta bytost tam v lesích prý žije a přechovává prý v domě nějakou významnou knihovnu. Melanita navrhla Růžičkovi, že tu knihovnu má s Nurnskými vykrást a některých konkrétních knih ji nechat nahlédnout. Potom že se uvidí, co bude dál. Touto divnou větou dala Růžičkovi na srozuměnou, že její čas vyhrazený pro něj skončil.

Divné. Čím dál divnější. Nicméně Růžička souhlasil, beztak nebylo, čeho se chytit. Otakáro Vesta navrhl, zda by se ráno nemohl vypravit za Melanitou ještě jednou on sám. V doprovodu mé osoby. Nemohl jsem říci ne, když vůdce ukázal tolik neohroženosti a odvahy. A Růžička souhlasil. Potom se šlo spát. Já jsem se však v posteli převaloval a před očima mi běžely hrůzné představy Melanity zahryzlé v mém krku, jak mi saje krev!

Ráno s Vestou před Melanitiným domem. Otevírá zbrojnoš, zve nás dál. Jsem přesvědčený, že ta bytost o nás zase ví. Potom komorník, cesta komnatami a salón. Tam ona, nepoznamenaná zubem času, podává ruku k pozdravu. Ruka kupodivu teplá. Kyne ke křeslům, usedáme. Hovoříme o Kormanovi a možné cestě k léčení zlé choroby zapříčiněné Dormalskými. Hovoříme o vraždách v Gwendarronu. V zásadě opakuje, že o Kormanovi Zlotěm za tu dobu neslyšela jediného slova, ale zmínila znovu to, o čem Růžička hovořil jako o upírovi v lesích. Vlastně možná to nebyl upír, ale nekromantský kouzelník. Čaroděj. Samotářský čaroděj jménem Roven Skrupka. Vlastně o tom, že byl čaroděj, se dozvěděla až po jeho smrti. Ten muž čas od času docházel do Tmarstu a okolních vesnic. A potom v tichosti a osamění zemřel. Paní Melanita však je toho názoru, že po sobě zanechal nějaké nemrtvé, a zanechal po sobě i jakýsi hrádek nebo věž ukrytou hluboko v lesích. Jak se dozvěděla o knihovně a o knihách, které by měla ukrývat, to suďte bohové, ale o existenci bibliotéky je přesvědčena a touží do ní nahlédnout. Požádala prý Manuka, což je Hodárův syn, právě ten, o němž jsme přesvědčeni, že je jejím milencem, ale Manuk se příliš neměl k

dílu sebrat se a jít pro ni Skrupkovu věž hledat. A teď jsme do rány přišli my a Melanita usoudila, že v pravý čas a především vhod. Ten čaroděj musí být mrtvý kolem dvou až tří měsíců, možná i půl roku. Těžko soudit. Ale od té doby se sporadicky v kraji začal objevovat upír s dvěma rozhybanými mrtvolami v zádech, co napadají vesnice a samoty. Prý i unesli nějaké vesničany. Pan Hodár se k řešení těchto věcí nemá a Manuk je zřejmě zženštilý srábek, řekl bych. Nejhorší událost se stala v obci jménem nášup. Došlo tam k mordu a únosu nějakých dětí. A existují očití svědkové, kteří o výskytu nemrtvých referovali. Hodár tam poslal několik vojáků, aby zamezil dalším vraždám, ale to je tak vše. A proto si Melanita myslí, že je Skrupka po smrti a začala pást po jeho knihovně.

Melanita se také rozhovořila o svém stavu. Svou dřívější formu bytí neposala přímo jako upírkou. Pravidla, že ji kdysi dávno v mládí upír zmanipuloval a ona kráčela vstříc této formě, noicméně formy definitivní nikdy nedosáhla. Naopak, snažila se jí prý vždy vymanit. Pásla po léku a lék zná. A oplátkou za nahlédnutí do Skrupkovy knihovny by mohlo být, že by recepí na možné zbavení vampyrismu mohla poskytnout. Kdysi prý žila v naději na vyléčení nebo zpomalení projevů v zoufalé honbě pátrala po medikamentech a na kortoském pobřeží odchytila upíry a aplikovala na nich příslušné domnělé i nedomnělé dryjáky. Asi tedy něco najít musela. A hovořila i o pirátech, k nimž se přidala a jejichž nájezdů využívala při pátrání. Potom nějak přišla řeč na Dormal. Melanita se o Dormal velice zajímala a na závěr návštěvy řekla něco, co mě zamrazilo až tam vzadu mezi lopatkami. Když se prý člověk stává upírem, tak touha po krvi je prý hrozná. Tak hrozná a nutká, že si to nelze ani představit.

Hospoda U rudy. Dojednání po tedy. Vyrazíme do Nášupu, poptáme se, a potom do lesů hledat věž Roveny Skrupky. A knihovnu. Potom se možná dozvíme něco o Kormanovi nebo o léku, který by mu mohl pomoci alespoň spasit holý život, pokud už definitivně nepřekročil hranici, z níž už není návratu. Před šibenicí ho asi nezachráníme, ale možná to před soudem uhraje na doživotí. Někdy

ve Vedrolově domě přespat, když ve vsi není žádný hostinec, a kupodivu se nezdáhal svolit. Díky tomu mohla Nurnská družina dům v klidu a legálně prohlédnout. Mezitím Puklina odletěl se svěřeným úkolem nalézt přesnou polohu lesníka srubu. Prohlídka domu však ohledem zjištění nepřinesla nic nového. Liborova banda po mordu dům zgruntu vyrabovala. Puklina objevil lesní srub asi pět mil západně od Urbeku bez známky pohybu. Otakáro Vesta, zdatný vyjednávač a žvanil, si promluvil o samotě s Farrorem Hendem o něčem, o čemž jsme se předtím o samotě dohodli my, Nurnští. Totiž ohledně nutnosti použití drsnějších metod práce, pokud máme být vůbec úspěšní. Farror Hend kupodivu s použitím drsnějších metod souhlasil.

Ve Vedrolově domě jsme nakonec nepřespali. Vůdce Růžička se totiž rozhodl, že se kumpanie přesune do lesního srubu. Což se i stalo. Srub byl stále prázdný.

Na druhý den po noci bez nečekaných událostí cesta po vychladlé stopě šestice trpaslíků, těch, kteří zavraždili Terdeka, unesli Boruna a takzvané uprchli před Liborem. Cesta na západ, cesta pod Babačanovým stopařským vedením. Jihozápadním směrem. Kolem druhé odpoledne nalezeno vychladlé ležení. Babačan pravil, že jeden z těch trpaslíků nesporně nebyl trpaslík. Další podivnost.

Ve čtyři hodiny stopy dosáhly marrbursko-naglinské obchodní cesty a ta je zcela pozdrěla. Vyrazili jsme v marné naději koňmo k nejbližší lidské usedlosti směrem na Naglin. Asi kolem půl sedmé večer vesnice na břehu řeky. Vesnice jménem Oldrik, rozložená po obou březích a spojená kamenným mostem. Ačkoli mostní stráž si žádné podezřelé šestice nevšimla, Babačan Borůvka se nedal a na druhé straně řeky zjistil, že tam nějaký trpaslík byli, respektive pět trpaslíků a člověk, vypůjčili si povoz a bez neprodleně vyrazili na další cestu. Tohle stíhání nemělo smyslu. Buď je pozřel Naglin, nebo mířili ještě dál, kamkoli. A v Naglinu, trpasličí to aglomeraci, vyptávat se na nějakých pět trpaslíků vážně nemá žádný smysl.

Jiskřička naděje - Tmarsting

Přespali jsme tedy v jednom z Oldrikských hostinců a vyrazili zpátky na Marrburk s tím, že nezbyvá než přilnout se k jednomu z prvních plánů, tedy hledat Malenitru v místě jejího rodiště. Melanita se prý, jak tvrdil někdo sečtělý, narodila ve vsi jménem Tmarsting, jako starší ze dvou dcer. V Tmarstingu před čtyřiceti lety žila pouze se sestrou Glassal a s matkou. Matka se také jmenovala Melanita. Což je zoufalé chytání se stébla trávy, ale žádná jiná jiskřička naděje už nezůstala. Navečer Nurnská družina v poměrně pochmurné náladě dorazila do Galmoru, kde jsem si vydupal horkou lázeň a spánek na pokoji. Na se no se mi vůbec nechtělo.

O den později spíme v Marrburku a den na to v Aldinu, což je vesnička, která vyrostla kolem Pozdrevské bašty. Od jistého počestného jsme se dozvěděli, že karavana s Kurivatem byla pomordována v pláni mezi skalními tunely, co se nacházejí mezi Aldinem a Pozdrevem. Vracet se ale nemělo smysl, stejně bychom po takové době nic nenašli. Podstatný byl Tmarsting, v nějž jsme věřili čím dál víc. Do Tmarstingu skupina přijela o druhých předradostinách. Dům Vrantových nebylo těžké najít, pouze podivným se jevílo, že v domě byl nějaký starý pan Vrant. O mužském potomku kroniky, zdá se, nehovořily.

Bušení na dveře, v nich chlap s uhýbavým pohledem, a řeči, že jsme Nurnská družina, co tady vyšetřuje nějaké okolnosti. Farror Hend se tváří neutrálně. Ten chlap se zřejmě skutečně jmenuje Vrant a tvrdí, že tady žádná Melanita nebydlí, že o ní naposledy slyšel před čtyřiceti lety, kdy tu žila se sestrou Glassal a matkou.. Melanita a Glassal byly jeho nevlastní sestry skrze otce, který se se starou paní Melanitou rozešel kvůli jiné ženě, Vrantově matce. Paní Melanita je již mrtvá a Glassal, jak víme, také, poněvadž leží pochována na liscannorském krchově. Obě rodiny se po těch čtyřicet let pochopitelně nestýkaly, ale Vrant přiznal, že Melanitu v mládí znal, noicméně od těch dob s ní nepřišel do styku, byť jakkoli náhodného. Tento dům po nevlastní matce zdědil, poněvadž sestra Melanita byla prý úřady prohlášena za nezvěstnou a časem tedy i úředně zesnulou.

Epitaf na hrob Zifnaba Lenthana

napsáno jako varování jeho následovníkům
Jorchen Kierke

*Zabil tě dům... to dům tě zabil!
Namísto, abys v úctě jej slavil
s pokorou velebil genia loci
zhoulpl ses pohřbíchu troulfale v bocích
a v hnutí mysli neurvalém
jak požití bečky piva
jsi s vehemencí primitiva
dal jeho elfské krásce vale...*

Novinky liscannorské 1091/92

Jorchen Kierke, starosta liscannorský

Počátkem sečna 1091 se do Liscannoru navrátila z jarního tažení Nurnská družina. Ukázalo se, že osud tentokrát společenstvo zavál až na území Armidenu a podle toho, jak tragicky výsledky všech armidenských výprav popisuje Historie Nurnské družiny, dopadla i výprava tato. Události, jichž byli Nurnští svědky, přerostly v otevřenou válku mezi Gwendarronským královstvím a Armidenskou říší. Během výpravy padli čtyři muži, z toho tři vůdcové, jmenovitě tedy Darghaz, jenž sice nebyl liscannorským občanem, ale ve vsi se často objevoval, Jonas Wreda, dlouholetý řídící místní obecné školy a obyvatel věže č.p.50, a Nif Bouřlivák z domu č.p.48. Čtvrtým padlým byl Malwo Lokýtko, který kdysi býval členem Nurnské družiny a během armidenské výpravy cesty dobrodruhů v oblasti Antrinského svazku opět protly. Zbytek společenstva se navrátil pod velením šedovana Fenxe Worny. Pozůstalé po Jonasi Wredovi, Sylvaně, bylo vyplaceno žalně ve výši 1000 zl.

Závrtu Kopaninovi bylo 12. sečna na osobní přímluvu střelmistra Gruba uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Trpaslík Kopanina projevil zájem o stavbu domu, tato žádost však byla úřadem zamítnuta. Byla mu však učiněna nabídka na odkup starých nepoužívaných objektů v majetku Eleanor a Haarduna Rugorských. Závrt Kopanina se tak stal vlastníkem domu č.p.5.

Nilien Linfalasová byla jako náhrada za zesnulého Jonase Wredu uvedena do funkce řídící liscannorské obecné školy. Brzy na to nová paní řídící oznámila dvě posily učitelského sboru - paní učitelku Sylvanu Wredovou, rozenou Linfalasovou, a pomocného učitele přírodopytu Babačana Borůvku.

Osmnáctého sečna se Sylvaně Wredové narodil pohrobek Jonase Wredy. Chlapec dostal jméno Jonathan. O hladký průběh porodu se postarala paní Valmelinda Křísná z Horní Blatné, která, jak se ukázalo, jest bylinkářkou a léčitelkou. Obecní pokladna paní Sylvaně vyplatila 1000 zl. porodného.

Obecní dráb Gawin Ruindorský na sklonku sečna ohlásil vyzváněním poplašnice sklizeň janternu a následnou dražbu úrody. Úroda byla letošního roku bídná, sklizen byl pohopouhý jeden jediný plod, který odkoupil trpaslík Grub.

Luncius Nórienský oznámil, že o prvním světnu dojde v místním hostinci k ochutnávce první várky liscannorského piva, o níž se postaral nový pivovarník pan Slavoj Pytel. Během pitky bylo dáno na vědomí, že Lotd Ruindorský, obecní rybníkář, plánuje sňatek s Eowyn Moskytovou. Svatba, jak jsem vyrozuměl, zatím nemá pevně určené datum, ale hovoří se o podzimu tohoto roku.

Co se týče války mezi Gwendarronem a Armidenem, jež se odehrála především na území Antrinska, lze krátce shrnout, že jest obecně vzato gwendarronskou stranou považována za vítěznou. Počátkem sečna se vojska obou stran otevřeně střetla v bitvě o Antrin a o tři dny později Antrin kapituloval. Vítězné gwendarronské vojsko následně přešlo Tinderskou poušť a oblehlo město Tinder. Tinder po těžkých bojích kapituloval o třetí zimosmeti roku 1091, nasledoval pád pevnosti Zářící hvězdy. Konečné vítězství bylo vyhlášeno o 11. zimosmeti podepsáním příměří, v němž se Armiden vzdal nároků na Antrin. Gwendarronem dobytý Tinder byl navrácen pod armidenskou správu s podmínkou zboření hradeb. Hranice zůstaly nezměněné, zachované v původním stavu a rozsahu jako

té příležitosti dozvěděli jsme se něco i my. Bylo prý propátráno obydlí pana Durmola. Našly se nějaké rodové písemnosti a přezkumem listin došlo ke zjištění, že Durmolovi předci se přistěhovali do města někdy kolem roku 950. Kdysi dávno před mnoha lety prý gwendarronská moc vyhnala upíry, jimiž byl kraj zamožený, do podzemí a vyšlo najevo, že ten Durmol byl potomkem Dormalských, potomkem osob s upíry sprážených, který měl za úkol vybudovat prostup do podzemí a propojit ji do dormalských podzemních labyrintů. Tento záměr Durmol skryl za důlní činnost. A jelikož se věci v poslední vyvinuly v neprospěch Dormalských, tito živlové zásadní neúspěch a prozrazení tajemství přičítali právě Durmolovi a rozhodli se jej zardousit. A vysát. To bylo vše, příběh je uzavřen.

Farror Hend pravil, že zabavuje ostatky Kormanu Zlotého jako předmět doličný a že zařídí jejich převoz do Marrburku. Byli jsme rádi, že se mrtvolou už nemusíme zabývat. Naglinská rada Nurnským poděkovala za podíl na úspěchu a byli jsme propuštěni. Navečer v hospodě U kamenné pece se zjistilo, že žádné knihy od paní Melanity samozřejmě nedorazily a Babačan Borůvka, který po knihách prahl jako posedlý si vyžádal papír a brk a sesmolil dopis, ve kterém se domáhal vrácení knih poštovní službou přímo do Liscannoru. List opatřil adresou Melanity Vrantové, tedy Zlatou ulicí v Tmarstu, apodepsal se. A potom pravil, že jestli ty knihy nedorazí, dojde si pro ně. Dalšího dne byl naplánován odjezd.

V Nurnu se družinová jízda objevila o šestnáctých poradostinách a zamířila ke královskému hradu. Vnitřní hradní nádvoří jsem na vlastní oči spatřil poprvé v životě a poprvé a zřejmě i naposledy v životě jsem měl příležitost příjmovu přičítání do královských lázní. Tam jsme se očistili a přijali čisté šatstvo a připravili se na audienci. Ačkoli někteří netrpělivě očekávali audienci u samotného krále, nestalo se tak. Přijal nás jistý Turban Or, dvorní zmocněnec, a také starosta města pan Rorejs. A došlo znovu na již mnohokrát zodpovězené otázky, ale Dwany Růžička trpělivě znovu vypověděl, co se přihodilo nejen ve Skormatu, ale především

během pátrání po Kormanu Zlotém. A z togho Ora, kterého tedy osobně považují za krajně podezřelou osobu, nějak vyklouzlo, že baron Kavka, ten nemrcoušský spráženec z Erixu, disponuje prý jakýmsi povolením obchodovat s Dormalem. Řekl bych, že Turbanu Oroví tohle uklouzlo omylem. Uklouzlo mu to proto, že je do té zasmrádající věci nějak namočen a jsem přesvědčen, že král o nějakých obchodních handlech s podzemím nemá ani potuchy. Ten Turban Or navíc očividně není zdejší, řekl bych, že je to náplava odkudsi. Prostě že jej vyplivlo moře a on se nějak pokoutně dostal až ke dvoru. Takových pletichářů by se měl dvůr striktně a jednou provždy zbavit. Jsem přesvědčený, že i starostovi Rorejsovi po těch nechtěných slovech o Kavkovi a obchodním povolení přelétl po tváři stín, že mu ztvrdly rysy.

A dozvěděli jsme se další navýsost podezřelou věc. Ten Hodár, pán z Tmarstu, i se synem Alfredem záhadně zahynul při honu v polesí, pochopitelně beze svědků, a ten jehop druhý syn, ten Manuk, panství zdědil. Címž pádem mi z toho vychází, že dormalští přeci jenom zvítězili, alespoň na tmarstském poli. Z této informace totiž vyplývá, že paní Melanita, Manukova milénka, o níž jsem byl už tenkrát přesvědčen, že mladého pána ovládá, se stala paní z Tmarstu. Takže Korman Zlotě je sice mrtev, ale jeho nejbližší spřízněná duše posílila v kramflecích. A nikomu, vůbec nikomu to nepříjde propodivné nebo přinejmenším podezřelé. Je jasné, že záhadná a výtečně načasovaná smrt Hodára a Alfreda se v tamních krajích vyšetřovat nebude a bude zametena pod koberec. Ale s tím pro tuto chvíli nikdo neudělá nic.

Také jsme se dozvěděli, že na žádost pana Ivara bylo do Skormatu vysláno vojsko, avšak bylo odraženo a že někde, ale nepochopil jsem, jak hluboko v divočině, bylo zřízeno nárazníkové pásmo. Je dost možné, že se vše vrátilo do starých kolejí, tedy k přirozené hranici, již tvoří řeka u Zamoře. Tedy k mostu, který byl sice s velkou pompou opraven, ale teď nezbyde, než jej znovu strhnout.

Pan starosta Rorejs nám všem potřásl rukou a pravil, že je šťastný, že jsme

A aby toho nebylo málo, doslechl jsem se od své ženy, že Eleanor Rugornská slehla se svým bratrem a manželem, hrobníkem Haardunem Rugornským. Ke spojení těchto dvou obyvatel jsem se již v minulosti vyjadřoval. Teď již nezbyvá než manželům Rugornským přát, ať se jim především narodí zdravé dítě. Když se zvěst v hostinci U hrocha dozvěděl Babačan Borůvka, pravil, že také očekává.

V mezidobí mezi výpravami nalezl nepříliš majetný Balvan Hruška útočiště v hostinci U hrocha, kde si na ubytování a stravu vydělával úklidovými pracemi. Gangli Tristum, trestanec, jenž je zcela bez prostředků, bez rozloučení zmizel. Předpokládalo se, že pochopitelně nastoupil zpátky výkon trestu v káznici, než se 29. ponovoroku 1092 zčista jasna znovu objevil ve vsi, aby vysvětlil, že trest má přerušený a pobývá v nurnské putyce U supího pařátu. Tam je prý živobyť méně nákladné. Cím si však trestaný Gangli Tristum na to i to méně nákladné živobyť vydělává, není vůbec jasné. Vlastně víceméně je. Raději nic nevědět.

O 15. ponovoroku 1092 se do Liscannoru sjela Grubovic široká naglinská rodina, čímž se řady hobitů a trpasličí populace ve vsi vyrovnaly. A na dvacátý ponovorok z Liscannoru vyšlo dlouhé procesí místních i přespolních směrem k Nurnu, kde se v hostinci U černého vousu v Kolmé ulici pořádala svatba liscannořana Gruba s nevěstou Fundollou Morkovou. Svatební oslavu pojaly spojivší se rodiny velkolepě, pivo teklo proudem a o hudbu se postarala zemitá trpasličí kapela s guslemi a vozemouchem. Novomanželé obdrželi spoustu darů, kupříkladu lustr a křeslo. Popřejme novomanželům Morkovým štěstí a blahobyt.

Dne 27. ponovoroku obecní dráb Gawin nahlásil podezřelou okolnost, vlastně hned tři. Zdálo se mu podezřelé, že ze tří staveb v obci, respektive z jejich komínů, nestoupá v třeskuté zimě, jaká opanovala Liscannor, žádný kouř. Oddanost a bdělost, s jakou vykonává Gawin Ruindorský svoji práci, je účtyhodná. Ale, bohům žel, umrzlým již nebylo pomoci. Mrazy si vybraly svou krutou daň a Liscannor navždy přišel o tři starousedlice, paní Wiki, Grimmel Chinskou a

Wulpin Zivrilovou. Paní Wulpin Zivrilová z domu č.p.37 zřejmě zemřela již 22. ponovoroku ve věku sedmašedesáti let. Zůstal po ní syn Eonn, jenž v době skonu své nevlastní matky nepobýval v obci. Paní Grimmel Chinskou, vdovu po Ladotovi Chinském, jež v domě č.p.19 žila sama, zastihla smrt podle všeho o den později, tedy 23. ponovoroku. Zemřela v požehnaném věku osmašedesáti let. Paní Wiki, žijící osamělým životem v domě č.p.37, vydechla naposledy ve svých šedesáti jedné letech šestadvacátého dne tragického ponovoroku roku dvaadvadesát. Obec nebožkám vystrojila pohřeb, jenž proběhl 30.1.1092 za účasti širokého občanstva. Z příspěvku obecní pokladny ve výši pěti set zlatých krémář Luncius Nórienský přichystal následnou smuteční hostinu.

O ponovoroku byly z obecní pokladny vyplaceny odměny za výkon obecních funkcí, tj. 350 zl. hrobníkovi Haardunovi Rugornskému, 1200 zl. paní řídící Linfalasové, 500 zl. rybníkáři Lotdovi Ruindorskému a 500 zl. obecnímu drábu Gawinovi Ruindorskému.

Dne 20. chladna 1092 v Nurnu uzavřel Babačan Borůvka manželství s Valmelindou Křísnou z Horní Blatné.

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z roku 1088

Marrburk

Do Marrburku Nurnská družina v poněkud obměněné sestavě dorazila třináctadvacátého travna. Za tu dobu se nestalo nic převratného. Zlotěho stopa byla vychladlá a Marrburk se stal jedinou volbou, kde vůbec začít. Všichni, kdo neměli s Kormanem zlotěm nic společného, se z pochopitelných důvodů klidili pryč. Což byl vlastně pouze Julián Chrpa, poněvadž Nif, jediný nevinný v téhle věci, se rozhodl přeci jen vypomoci. Po smrti Bolbucha byl Dwany Růžička jediným válečníkem a bylo jasné, že to je bolestně málo. Chyběl nám také stopař. Al-Rahemovo

opřel se o zeď štol a náhle kus skály zajel do podlahy. Tajná prostora? V desítky let zavřeném dole!? Otevřel se pohled na širokou hladce vytesanou chodbu. Se zatajeným dechem znovu jsme se seřadili do bojové formace. Přemýšlel jsem, kam se asi tak poděl Jonas Trunka. Možná závčasou zmizel v lesích.

To, co se před Nurnskými otevřelo v plné obludné nahotě, to bylo nedozírné, nepochopitelné a v samém důsledku úvah... strašné. Nekonečná stovky mil dlouhá čistě tesaná štola vedoucí přímo na severozápad. Nebylo pochyb, že směr, jež obludný stavitel vytýčil, měl hodně co společného s Dormalem. Preciznost a geometrie stavby působila příslovečně nelidsky. A nelidské bylo i to, co jsme v upíří gemometrii potkali. Světélkující houby a krysy, oblíbený základ dormalské kuchyně. Co dvacet mil, to odpočívadlo a zásobárna strážena zombiími strážci. Obludná geometrie stavby stála kupodivu na straně Nurnských, neboť bylo s předstihem možno s přesností hraničící s jistotou předvídat, kdy přesně na strážnici narazíme, jaká bude síla odporu a jaké bojové rozestavení protivníci zaujmou. Snad proto se nám podařilo přes veškeré nástrahy projít, ale jak družina ukrajovala míli za mílí zřudným podzemím, vytrácela se i morálka. Po několika dnech a odhadem osmdesáti mílích se náskok na Libora snížil, ale nízké stropy působily potíže především těm vyšším z Nurnských, kteří už nemohli a padali únavou. Především tedy já, barbar Nif a Jan Křivej družinu značně zpomalovali na úderném tempu. Na odpočívadle na osmdesáté míli, respektive po ranním probuzení, došlo k vážné rozpravě. Část Nurnských se klonila k názoru hon na Libora vzdát a vrátit se, část mínila pokračovat, část zůstala nevyhraněná. Docházel olej, ale ukázalo se, že světélkující houby, respektive jejich světelnou reakci na přísvit lucerny šlo využít k významné úspoře této momentálně nedostatkové a životně důležité kapaliny. I jídlo bylo. Sice hnusné, ale pořádku bylo. Ztvrdlé pecny plesnivého chleba bylo možné namáčet do vody a žvýkat a nasýtit se. A nakonec tedy po dlouhé vášnivé debatě vznikl nápad a vůdce rozhodl. Družina se rozdělí. Jen tak bude možné Libora rychle dosáhnout, zajmout a vrátit se s ním zpět. Pomalá skupina bude tvořena mnou, Nifem a

Křivým. A to okamžitě. Rozloučili jsme se, popřáli navzájem štěstí a úderný oddíl vyrazil vpřed.

Od té doby není příliš co zapisovat. My tři táhli jsme mlčky ztemnělými a osiřelými štolami, občas narazili na vybitou prostoru, přepočítali mrtvé zombie a s uspokojením seznali, že pardi nedoznali ztrát a táhli dál. Víc bez stopaře nebylo možné vyčíst, ale i to stačilo ke štěstí. Ani jsme nekreslili mapu, nebylo toho zapotřebí. A kdo by to dělal? Křivej? Nif? Já. A na to jsem věru neměl sílu, silami bylo třeba šetřit. A navíc - jít bylo možné pouze vpřed a nebo zpátky. Vepředu někde byli naši, v zádech jsme cítili Naglinské. O vojácích jsme ale byli přesvědčeni, že ačkoli jistě úspěšně povolali posily, do Kramáku nevstoupí. Ale mýlili jsme se. O šestých poradostinách náš týlový oddíl dostihl voj Hoguna Zagara, velitele městské stráže z Naglinu. Voj čítal dvacet hlav v plné zbroji a byl překvapivě také pln bojového nadšení. Až takového nadšení, že ihned, co Zagar seznal, proč se Nurnská kumpanie rozdělila na dvě části, přikázal svým vojákům v jedné ze zásobáren zřídit provizorní nosítka a rozdělil muže do tří čet. Takže od této chvíle se mám jako pán. Jsem nesen a o takové ty běžnosti, jako je jídlo, pití a světlo, se Zagarovi muži starají s neobvyklou péčí. To jsem zvědav, jak dlouho jim to vydrží a také jsem zvědav, jak spadnou čelisti spolupardů, až k nim dorazíme s naší novou posilou. A držím jim palce. Aby nenarazili na silný odpor nepřádel a přemohli je. A aby dostihli Libora, tu vraždící bestii!

Následujícího dne, ani nevím kolik hodin na pochodu, poněvadž část jsem na nosítkách prospal, vyhlásilo čelo voje poplach a semklo se do formace. Pochopil jsem, že vpředu kdesi daleko spatřili světlo pochodní. Mohli to být naši? Nebo jsou mrtví a táhne sem dormalský protiútok? Započala lunaroidí apokalypsa? Ale nikoli. Zagarovi muži si uchovali tolik duchapřítomnosti, že před útokem provolali slova varování, která si tříštivou ozvěnou drala cestu vpřed a ozvala se i odpověď. Byli to naši, Nurnští, a v jejich hlasech byla zřetelně patrná bojová euforie. Euforie vítězných návratů. A ve svém středu vlekli svlečeného pomláceného zajatce, v

měl prý něco společného s vraždou starosty Burvana Kolháta. Kurivat jako jediný zapojený do zmíněného mordu nebyl popraven, a to zřejmě z důvodu, že šlo o šlechtice příbuzensky spjatého s tmarstskými pány. Zřejmě měl být tedy souzen v Tmarstu. Tmarstští tedy pro Kurivata vypravili ozbrojenou eskortu, ta však byla na zpáteční cestě přepadena a pobita. Ten Kurivat podle všeho zmizel, respektive jeho mrtvola mezi pobitými nalezena nebyla. Jinak co se týče elfa Ieronýma, tak to je žebrák, který přespává po průjezdech. Jak si tedy mohl dovolit frekventovat Revenanovo sklepní učení, je mi záhadou. Díky svému životu na ulici je ale vybaven spoustou zajímavých i nezajímavých informací, které postupně souká jako z chlupaté houně. Korman Zlotě se tady ve městě prý objevil začátkem chladna a dal se do služeb pana Revenana, za což pan Revenan nakonec skončil na šibenici. A předtím byl velice brutálně mučen. Revenan si prý Zlotěho najal a Zlotě ho nějakým způsobem oklivě zklamal, protože prý nesplnil, co měl. Ale pokud byl mord starosty dokonán, co mohlo být tou záležitostí, kterou Zlotě nesplnil? To je tedy otázka. Pan Revenan prý za to něco přislíbil Zlotěmu, že jej zbaví jeho problému. Tedy zřejmě mu přislíbil, že jej zbaví postupující nemoci, jež jej zachvacuje. Pan Kurivat byl obviněn a arestován až po Revenanově popravě, tedy se dá předpokládat, že Kurivatovo zapojení do mordu vyšlo na světlo až s Revenanovým mučením. Ieronýmus řekl, že Kormanu Zlotěho posilovala elfí krev, a tedy prahl po elfí krvi. Jenomže z Hendových seznamů obětí vyplývá, že vraždil nahodile. Doložitelných elfů je tam minimum. S Kormanem to šlo prý velice rychle z kopce, jeho stav se nezadržitelně zhoršoval. Ieronýmus se se Zlotěm znal ze sklepního učení, kde Revenanovi sloužil. Prý se tehdy mimoděk svěřil, že se o něj zajímají Dormalští, že jej touží ovládnout, ale on jejich vábení odolal a nakonec se z něj vymanil. A také prý vyprávěl, že nemůže z hlavy dostat vzpomínky na jistou Melanitu. Ano, Melanitu dobře známe! Osudovým setkáním s ní jeho cesta na druhý břeh před lety započala. Korman Zlotě prý Ieronýmovi tvrdil, že ta tajemná Melanita je asi jedinou osobou, která mu v jeho stavu může nějak pomoci. Ale neměl zblá ponětí, kde by ji mohl hledat. Jinak

po Revenanově popravě bylo zatčeno šest bohatých měšťanů, dva měšťtí radní a pár dalších osob. Všichni do jednoho byly popraveni, tedy až na toho zmizelého Kurivata. Ti dva popravení radní se jmenovali Malik a Zahorten a přímo se účastnili marrburského spiknutí.

Během Ieronýmova zmateného soukání informací pokračovalo odpoledne. Dwany Růžička si vybral Otakára Vestu a vypravili se na posádku získat povolení ke vstupu do zabezpečeného Revenanova sklepního učení. Tam bylo rozhodnuto s pátráním začít. Ve čtyři hodiny vybaveni potřebným povolením vyrazila Nurnská družina tam, kde jsem to dříve dobře znal. Farorr Hend zůstal v hostinci.

Revenanovo sklepní učení

Nenápadný omšelý šedý dům v zástavbě už před námi důsledně vyrabovala gwendarronská armáda. Co nešlo odnést jevílo známky poškození. Procházeli jsme domem rozdělení na dvě skupiny. Já byl členem té, která prohlížela podzemí, jelikož právě podzemí jsem důvěrně znal. Tedy alespoň jsem si to myslel, což jak se brzy mělo ukázat, bylo myšlenkou mylnou. Věděl jsem tenkrát, že Revenan něco tají, ale jak blízko jsem tomu tajemství tehdy byl, to mě ani ve snu nenapadlo. Co však bylo jasné hned, že stejně jako já se tu vyznal i slepý Ieronýmus. Tedy nelhal a v seznamech se jeho jméno objevilo oprávněně. Jen vešel do sklepa, ihned si sedl za jídelní stůl. I já jsem tady tenkrát sedával, ukázal jsem druhům i maličkou celu, která se v té době stala mým domovem a nocležístem. Ale všechno bylo dávno vyrabované, i učebna, kde Revenan přednášel a kde proběhly přísné elevační zkoušky. V učebně však bylo i něco, co jsem tehdy neznal. Armádou objevené a dokořan otevřené tajné dveře ve stěně důmyslně skrývající schody dolů, tam prázdné již chodby a místnosti. Nic, co by za něco stálo. To už opět byla Nurnská družina celistvá, neboť v horních patrech kromě pokojů a pár prázdných skříňů nebylo nic, co by stálo za řeč. Jak jsem však jel rukou po zdi a snažil se vstřebat svědectví těch tichých svědků temného čaroděje, rukam mi v něčem uvízla. Byl tam ve výši ramen maličký

Hendem, co nemá ani na koně a rozvází vážnost svého postavení na opelichaném oslu.

Dalšího dne se Liborova stopa podle očekávání ztratila úplně. Vytratila se na marrbursko-naglinské obchodní cestě, ale díky Babačanově neskonale schopnosti ze stop vyčíst i nevyčitelné jsme nabyli přesvědčení, že Libor zamířil do Naglinu. Tedy opsal kruh. Ačkoli tedy získal dvaatřicetihodinový náskok, zdá se být položeno na jisto, že jeho naglinské zájmy jsou natolik veledůležité, že se jich nehodlá za žádných okolností vzdát. A to je poznání, které je zase veledůležité pro nás, a pokud žádné jiné zjištění několikadenní pouť v Liborových stopách nepřinesla, tedy toto zjištění rozhodně stálo za to. A plán se tedy vydařil. Nezbylo tedy, než vrátit se do Naglinu. Pamětlivi možných důsledků očividného Liborova plánu zavléct Nurnskou družinu do osidel vražd, obvinění z nich a vyšetřování, rozhodli jsme se jít na věc přímo. Tedy zajet na městskou strážnici, vytáhnout Rorejsův dopis a vyklopit všechno tak, jak se stalo. A to jsme i provedli.

Vyšetřování

Plán to byl dobrý, výtečný, jak ukázal čas. Kapitán naglinské městské stráže kupodivu ihned rozhodl, které straně důvěřovat, a rozhodl se správně a tedy v prospěch Nurnských. To, co jsme mu tam na strážnici s Vestou vyklopili, do sebe zapadalo a dávalo smysl. V tomto světle získaly na váze i ty sporé důkazy, co jsme měli, a také výslech Ruda, který při výslechu dokonce plakal. Kapitán v náhlém poznání souhlasil s původně opatrným návrhem zatknout podezřelého Petra Smolkara, váženého občana Naglinu, a tvrdě jej skřípnout. Smolkar byl za asistence strážní hlídky dovezen na strážnici a podroben tvrdému výslechu, při kterém padaly stran kapitána i rány. A podezřelý se zhroutil a začal mluvit. Libor vstoupil do obchodu s explosivy, který organizoval Smolkar s Ruftem, hlavním střelmistrem, a pozdvihl jej k velké výdělečnosti. V zásadě šlo o to, že Ruft odepisoval nepoužitá explosiva jako použitá a skrze Smolkara je účetně přeprodával zpět jako nákup. Tedy aniž by se výbušniny hnuly z místa, generovaly zisk a majitel dolu o tom neměl ani ponětí. Utřené

peníze si lidé namočení do krádeže přerozdělovali příslušnými díly. To platilo do doby, než se o věci nějak dozvěděl Libor a nevstoupil do podvodného obchodu, jehož řízení nakonec převzal. Z řad horníků vytvořil okruh námezdných rváčů, které tu a tam povolal do zbraně a za žold je využíval k loupežným přepadům v blízkém i dalekém okolí. Smolkar jmenoval zúčastněné. Tedy víme, že členy bandy jsou Rud Malder, Druk Zermna, Fedor Kalous, Paulis Urbol, Gedrum Zahorka a nebožtík Borun. A samozřejmě hlavní střelmistr Ruft. Zavražděný Terdek byl pouhá oběť, avšak o život jej připravil sám Borun. Zřejmě však na Liborovo přání. Nejspíš se dozvěděl něco, co neměl. Grub unikal smrti jen šťastnou náhodou, poněvadž se v Marrburku zpil do nemoty a nestihl odjezd. Převážná většina zločinců žije v Kroumech, tedy vlastně všichni kromě Smolkara. Ten spolek vrahů Libor dal dohromady začátkem tohoto roku a nejbližším Liborovým kumpánem byl nikoli Petr Smolkar, ani Ruft, jak by se mohlo zdát, ale ten horník jménem Paulis Urbol. Na Petra Smolkara tedy kapitán stráží okamžitě uvalil vazbu a taktéž na Ruda, kterého ale ještě předtím ještě jednou a o poznání důkladněji a s chutí zbil. A ten Rud se znovu rozplakal, potvrdil Smolkarovu výpověď a doplnil, že Libor se plným jménem zve Libor Pelcman. A žaloval, že ke smrti Terdeka došlo tak, že po cestě s Borunem z Marrburku pojal nějak podezření, a tak ho Borun prachspostě odkrágoval. A že ten Libor je velice nebezpečný muž, že vládne magií, a to velice obratně. A také že dokáže jenom tak pouhými myšlenkami ovládat vlky a netopýry. No a na závěr toho svého vyšetřování si nějaký strážný z posádky najednou vzpomněl, že s tím Liborem, respektive mužem odpovídajícím Liborově popisu, byl v noci spatřen jakýsi Trovil, a že ti dva opustili město. Respektive možná to město neopustil Libor s tím Trovilem, ale s nějakým Jonasem Trunkou. Tady si nejsem úplně a zcela jistý, ale tím Jonasem si jistý jsem. Je to v pořadí už třetí Jonas v okolí. Jonas Wreda, tedy já, Jonas Vedrol, tedy zavražděný hajný z Urbeku, a teď Jonas Trunka, zřejmě zločinec. Pochopil jsem, že ten Jonas Trunka má dlouhé vlasy a je mladý. A je to nějaký Liborův blízký kumpán a není z Naglinu. Podle všeho se k loupeživé bandě na

druhého řádu, jemuž výnož a vnitřnosti dopomohly pouze k tomu, že se na místě rozpadl. A záznamy o tom, že objekta K.Z. je už nutné držet v kleci. Tak proto ta klec! Tady tedy trávil Korman Zlotě část svého života. Vzhledem k nedatci poznámek však nebylo možno přesně stanovit údobí a zařadit jej do kontextu vražd a dalších známých událostí.

Další průzkum knihovny vynesl na světlo fakt, že se Revenan dost možná nesnažil Zlotěho vyléčit, ale naopak posílit. Jak jinak si vysvětlit studium problematiky, která upíra zbavit světloplachosti? A také byl objeven recept na výnož a vnitřnosti. Z receptu zmizel jelen a byl nahrazen srnou. Onou výnoží čaroděj Revenan měl zřejmě na mysli slepé střevo. Čítuji:

*jeden kus slepého střeva ze srny
jeden kus levé plíce z ježka
spatlat dohromady
za syrova žvýkat*

Pán byl nesporně gurmán. Touto konstatací prohlídka zvlhlé knihovny skončila. V sedm hodin večer se dostavil kapitán Palik s několika muži, jimž jsme předali svědectví o nečekaném důkazním materiálu a nově objevených prostorách. Otakáro Vesta si neodpustil hlasité poznámky o nedůsledně odvedené práci místního vojska.

Kapitán Palik poměrně zkontroloval a řekl něco více o přepadení Kurivatovy eskorty. Tedy oficiálně se má věc tak, že Kurivat je mrtvý, tedy nezmiš. Jeho mrtvola byla nalezena mezi pobitými a nepochoybnitelně identifikována. Tedy eskortu někdo přepadl s tím, že žádný svědek neměl zůstat naživu a Kurivat měl být odstraněn dříve, než se dostane do Tmarstu a stane před tamními úřady. K přepadu došlo ještě na území spravovaném Marrburkem. Kurivatův transport zorganizoval tmarstský pán Hodár. Mrtvolu byly z místa přepadu otaženy a pohozeny v odlehlém údolí. To ale znamená, že někdo minil získat čas a vše by ukazovalo spíše na marrburský než tmarstský zájem. K přepadení došlo s největší pravděpodobností sedmnáctého jarnu. Jinak co se týče Korman Zlotěho, tak ten uprchl z Marrburku druhého chladna a naposledy byl jeho pohyb zmapován

v lese na východ od Marrburku. Tedy prchal směrem k Armidenu!

Palikův strážný ke Štírovi přivedl nějakého prazvláštního člověka. Je malý, jmenuje se Jan a místo pozdravu pravil, že se mu přihodila taková událost. A pan kapitán, jelikož usoudil, že ona událost může mít co do činění s uprchlým zločincem Zlotěm, zbavil se svých povinností tím, že pana Jana nechal ihned eskortovat za námi. Ten podivný pan Jan přičapal ke stolu a začal zmateně vykládat že, no, jako chránil jakéhosi obchodníka z Wilfu a někde u Bezruky, což jest jakási vesnice kdesi v okolí se zčistajasna objevil nějaký divný chlap, tedy konkrétně neopálený chlap s netopýry a vlky. Což by samo o sobě až tak prapodivné být nemuselo, kdyby neopálený chlap skupinu wilfského obchodníka zákeřně nenapadl a neposlal všechny do krajin bohů. Útok prý přežil jen on, tedy Jan, a to umlácen do bezvědomí. Stalo se to patnáctého jarnu. Ten neopálenec byl prý nelidsky hbitý a rychlý, pobil všech pět vojáků, dvě služebné a toho wilfského pána. Vlastně mrtvolu služebných se nenašly, takže je dost možné, že je neopálenec odvekl. Jan dovysvětlil, že vlastně z těch dvou služebných byla služebná jen jedna; ta druhá byla nějaká holka. Elfka. Strážný do zmatečného vyprávění vstoupil s vysvětlením, že obchodní karavana byla přepadena na cestě z Marrkurku na Golzarad. Někde tam je prostě přepadl osamělý muž se smečkou běhavých a létavých zvířat. Podle všeho muž kouzlil a bil se i zbraní. Kapitán Palik tedy usoudil, že se jednalo o záludný čin Korman Zlotěho a ten že je teď ve vnučené kompetenci Nurnských. A pan Jan nebyl jediný, koho Palik ke Štírovi poslal. Zanedlouho si bez pozdravu ke stolu přisedl zrzavý trpaslík a přilepil se k Vestovi, roztáhl lokte a udělal si pohodlí. Když zavládlo napjaté ticho, houkl, že se jmenuje Grub a je z Naglinoj. Tedy z Naglinu. A že je haviř. Tedy horník. Ale bylo jasné, že chce něco říci, že ukoptěný zrzavec přichází s příběhem. Kapitána Palika a jeho přehazování horkých brambor nenávidím čím dál víc.

Začalo to prý v šestaosmdesátém roce. Takže před dvěma lety. Co přesně však začalo, to opravdu netuším, ale nějakým

k městské bráně zjistit, zda tudy náhodou v noci neprocházel. Kupodivu zjištěno, že branou vstoupil kolem třetí a v půl čtvrté zase odešel. Usoudili jsme tedy, že se Borun ve městě nenachází, pouze se rozhodl někoho varpovat, případně, a to spíš, od někoho vyzjistit, kde se momentálně ukrývá proradný Libor. Bylo totiž nad slunce jasné, že Borunovým jediným cílem je kontaktovat Libora a varovat jej. Ale ani po půl hodině Babačanova úsilí nalézt jakékoli vodítko, kam se Borun mohl vrátit, jsme se neměli čeho chytout. Upnuli jsme se tedy na Puklinovo poselství, který zřejmě musel vědět, ale byl neznámo kde. A jedině místo, kam by se vrátil, byly Kroumy. Otočili jsme tedy koně a tryskem pádili ke Kroumům.

V devět hodin jsem se znovu spojil s havranem, byl u našich a byl postřelený. Otakáro Vesta už ze zápraží halekal o svých zásluhách za Puklinovo ošetření a ukázal mi šipku z kuše, kterou mu vytrhl z těla i s chomáčem perí. Tou dobou se v hostinci vyloupl Rud, který pamětliv svého úkolu ohledně vyvinění přišel ohlásit, že Borun na ranní šichtu nenastoupil. Pochopitelně.

Ale teď k tomu, co mi svými výjevy zvěstoval animalio a co jsem verbálně zvěstoval druhům. Borun skutečně dle předešlých závěrů pelášil do Naglinu a vyhledal dům, o němž jsem přesvědčen, že by měl být ve vlastnictví Petra Smolkara, toho hobitího účetního. Byla tma a Borun v domě mnoho nepobyl. Vyběhl jako potrefený a kvapil východní branou zase zpátky cestou na Kroumy. Ale na Kroumy mířil jen zdánlivě. Po necelých třech mílích znenáhla ostře zahnul z cesty doleva po pěšině v lukách. Asi míli od cesty se rozkládala samota, sestávající ze dvou tří domů, a právě tam Borun mířil. A právě tam se ukrýval Libor. Ti dva divoce gestikulovali a bylo patrné, že Libor je rozrušený k nepříčetnosti. Potom vyvedl a osedlal koně a přivázal sedlové brašny. A krokem vyrazil dál na sever s opěšalým Borunem po boku. Asi ke dvěma stům délkových sáhů za samotou náhle Libor seskočil z koně, namířil na Boruna kuš a zastřelil jej. Když znova nasedal, nějakým způsobem si všiml havrana, a neptejte se mě, jak to dokázal, a věnoval mu druhý šíp.

Postřelený havran okamžitě uletěl a letěl ke Kroumům, seč mu vyprchávající síly stačily.

Bylo mi jasné, že se po probdělé noci nevyspím. Dohodli jsme se, že zatkneme Ruda, pokud se tedy nechá bez použití násilí, a informovali jsme o tomto kroku Farorra Henda. Nesouhlasil, ale zapřísahal, ať hlavně neteče krev. Takže vlastně souhlasil, pokud to půjde bez použití násilí. Plán, na kterém jsme se usnesli, tkvěl v konfrontaci Ruda s mrtvolou jeho potenciálního kumpána Boruna. Potom by se možná mohl Rud zhroutit a prasknout o Liborovi všechno co ví. Vyděšený z toho, že Libor jde po krku i jemu, by se mohl doznat v plné šíři. Takže jsme osedlali koně a došli si pro Ruda, který se zatím odklidil domů. Kupodivu se dobrovolně vydal jistému omezení na svobodě. Na starost jej dostal Jan Křivej.

Po Liborových vychládajících stopách

Samoty, kde byl naposledy spatřen Libor, dosáhla Nurnská družina po druhé hodině odpolední. Prohlídka stavení vyjevila, že pokud tu dříve někdo žil, už to muselo být dávno, a že tedy Libor si zbudoval jedno ze svých doupat v opuštěné usedlosti. Nalezeno nebylo nic, kromě jednoho prapodivného účetního záznamu nepochybně psaného Liborovou rukou. V záznamu stálo, že čtvrtého sečna minulého roku Libor přijal nebo vydal sto dvacet zlatých na jméno Ruft Kodrum, a desátého ponovoroku roku tohoto tři sta zlatých na jméno Petr Smolkar. Důkazní materiál to byl tedy nevalné hodnoty pro případný soud, ale pro nás se jednalo o potvrzení paktu účetního Smolkara, a taktéž předmětného Rufta, který je hlavním střelmistrem dolu Roura, tedy Grubovým důlním nadřízeným. Začalo tedy ve velice nejasných rysech vyplout na světlo propojení osob, motajících se kolem Roury a majitele dolu. A skrze ně měl Libor na něco spadeno. Na něco, co ho muselo natolik zajímat a přitahovat, že byl ochoten vraždit a sprádat dlouhodobé plány v rozmezí minimálně roku, roku a půl. Majitelem dolu, jak podotkl Grub, je jistý pan Dormul či Durmol. A Grub si také najednou vzpomněl, že dům, co jsem popsal z Puklinových výjevů,

stopy. Babačan místo a jeho širší okolí ohledal, a když se vracel, koulel očima a nevěřicně kroutil hlavou. A pravil, že vychladlá stopa tam je, ale že ji mnoho nechápe. Pravil, že chvilku víc a chvilku méně. A tím že má na mysli, že těch lidí bylo občas víc a občas méně. Což mi tedy nedávalo valný smysl, ale vzhledem k tomu, že zjevně ani Babačanovi ne, nešťoural jsem do toho. Důležité bylo, že nějaké stopy se našly a že mířily jedním směrem, tedy na sever k lesu. Vůdce rozhodl po stopě neprodleně vyrazit a stopař Borůvka se ujal vedení.

Asi po dvou hodinách cesty lesem objeveny byly boty. Boty čouhaly z křoví a byly obuty na mrtvých nohách. Tak byl nalezen Grubův hornický parták, nějaký Terdek. Terdek už zahníval. Po ohledání se ukázalo, že mrtvola nese stopy zápasu a smrt jí přivodily čtyři bodné rány do hrudi. Podle všeho byl zavražděn tam na cestě a sem jeho mrtvé tělo bylo vrahyn dovlečeno. Tedy jej nesmyslně vlekli lesem dvě hodiny svižného pochodu. Nepochopitelné! Ale stopy vedly dál a Babačan opět provedl širší a důkladnější průzkum. Poulil oči ještě víc a řekl, že ty stopy jsou prostě prapodivné. Pět osob prý vedle sebe v rojnici šturmovalo nachlup stejným krokem. Ale co naplat, kumpanie táhla dál a neřešila, co nemohla rozřešit. Po šesti hodinách úmorného pochodu padla noc a bylo třeba rozbít ležení a připravit večeři.

Noc však notně po půlnoci přerušil nečekaný útok a boj, z něž toho mnoho nevím, poněvadž jsem byl celodenním pochodem tak utahaný, že jsem jej takřka celý prospal. Vzbudilo mě, až když mi někdo z bojujících šlápl na nohu. Pochopil jsem, že útok sestává z vlků a netopýrů, ale soudě dle mrtvých těl zvířat všude kolem už zřejmě hlavní nápor byl odražen. Vlastně se zdívo celá zvířata pomalu obracela na útěk a druzi řvali, pronásledovali a dobýjeli, seč jim síly stačily. Když jsem vyskočil na nohy, připotácel se zleva Babačan s krvácejícíma očima a zoufale štkal. Část netopýřího hejna, drásajícího mu tvář, se obrátila na mě. Nezbylo tedy než se vrhnout do boje, na pomooc přichvátali i někteří, co se bili poblíž, a nebezpečí bylo brzy zažehnáno.

Babačanovo zranění očí se tvářilo hůře, než jaké bylo ve skutečnosti. Rány se jevily spíše jako povrchové, nikterak hluboké, a když krvácení ustalo a nakonec splaskly i šeredné otoky, zase viděl. Ale je pravda, že v prvních okamžicích po boji té noci se zdálo, že družina už má slepce dva.

Ráno Babačan zamženým očima ohledal vlčí stopy. Pravil, že smečka přiběhla od západu a zřejmě šla najisto. Před ležením se rozdělila na dvě části, ty obkroužily spící tábor kolem dokola a ze stran zaútočily. Hobit vyslovil domněnku, že zvířata dost dobře mohla být někým ovládána. S čímž nešlo než nesouhlasit. Myslím, že měl na mysli Rychlého lapku. Babačan ještě sdělil, že pátral, zda těch pět starších lidských stop nějak nesouvisí s těmi novými vlčími, respektive zda by nenašel místo, kde by čerstvé stopy vlčí předcházely stopy čerstvé lidské. Měl na mysli nesporně lykantropy. To se nepotvrdilo. Starých lidských stop bylo pět a čerstvých vlčích šest. Navíc jednomu vlkovi se podařilo uprchnout. Při tomto ohledávání však Babačan zjistil, že starých pět totožných lidských stop je ve skutečnosti stop devět, a to diametrálně různých velikostí. Stopař tuto záhadu vůbec nebyl schopen jakkoli vysvětlit a dokonce i vizionář Ieronýmus zarytě mlčel. To nedávalo vůbec žádného smyslu a bylo jisto jediné, totiž že bdělost je na místě. A nezbylo, než vyrazit dál původním směrem a tajně doufat, že se záhady jednou objasní. A také pro jistotu došlo k přerozdělení Vestových svitků ochrany proti nemrtvým.

Libor

Někdy kolem šesté hodiny odpoledne havran Puklina, jistící situaci daleko vpředu, vnukl mi obrazy mýtny a jakési budovy. Okamžitě jsem varoval spolupardy, že ve směru stop se nachází podezřelý objekt. Vůdce vydal rozkaz k odpočinku a Puklina zatím provedl bližší ohledání místa. Jeho vjemy jsem okamžitě reprodukoval jak verbálně, tak skicou do lesní prsti. V hlíně tak rychle vznikla jakás takás představa lesní srubu s blánami v oknech obehnaného plaňkovým plotem, chránícím nejen barák samotný, ale i bylinkovou zahrádku. Západní stěnou plotu někdo v

pohrbil za domem. Zase jedna z nevysvětlitelných a nevysvětlitelných záhad zdejšího kraje. Krátce jsme se uradili a rozhodli se, že teď už nemá smysl odjezd do Naglinu odkládat. Útratu v taverně U rudy zaplatil vůdce a překvapilo mě, že velice ochotně. Já sám bych takové hříšné peníze z kapsy nevydal a je možné, že bych v krajní nouzi i utekl bez placení. Přinejmenším bych se ale s krčmářem do krve pohádal, to určitě. O tom žádná.

Grubův důl

Po pěti dnech cesty přes Pozdrev, Marrburk, Galmor, Oldrik a Milovice se kumpanie hluboko po polednách ocitla v Naglinu, městu trpaslíků. Rozhodl jsem se, že raději budu mlčet a komunikaci se zemítrými trpaslíky přenechám na jiných, abych nezavdával příčinu ke zbytečným rpozomíškám a incidentům, kdy by nám nějaká skupina horníků zbůhdarma rozbila hubu. Po krátkém obědě Grub vytýčil směr dalšího putování na obec Kroumy. Částečně dlážděnou, ale jinak rozbahněnou cestou, jejíž kraje brázdily hluboké louže a brázdy vyryté koly těžkých vozů dorazili jsme navečer do malé vesnice. Grub pravil, že to jsou ty jeho vysněné Kroumy a že se nalézáme u cíle cesty. A doporučil hospodu u Zlaté hroudy. Brzy se ukázalo, že je to v Kroumech hospoda široko daleko jediná. Nevím tedy, proč nám ji tak doporučoval, a také netuším, proč se jmenuje zrovna u hroudy zlaté, když v přilehlých dolech se těží jenom a pouze černé uhlí a podle toho to tady taky tak vypadá. Fasády, povyzy, lidé i zem jsou pokryty sedlinou černého mouru, taktéž i neumětelský vývěsní štít knajpy. Grub pravil, že zajistil ubytování a večeři a že ten jeho důle, o který nám kráčí, tomu že se říká Roura. A přivlekl odněkud kulhavého hubeného trpaslíka jménem Boryk, co je prý správcem dolu, který ten Libor plánoval přepadnout. Tedy správcem té tak řečené Roury. Vyklopili jsme omšelý a dobře fungující příběh o vyšetřovateli z královského města Nurnu a vyšetřování závažných zločinů, jež nás sem přivádí, a ten Boryk ihned vyklopil, že ten Borun se už dávno vrátil a zapojil se do běžného pracovního procesu, tedy že normálně fárá. A to jako by se nechumelilo. Vůbec se nikomu

nesvěřil, co se mu přihodilo a že jeho kumpán Terdek zemřel, a také o Liborovi a jeho bandě, která si na Rouru nebo o záležitosti s ní spjaté dělá zálsusk. A Boryk nechápavě vrtěl hlavou a tvrdil, že si není vědom, že by se v poslední době někdo cizí o Rouru nějak podezřele zajímal nebo se kolem ní či Kroum motal.

Usadili jsme se tedy v knajpě, najedli se a plánovali, že půjdeme spát. Vzpomínám si, že Grub byl tou dobou někde pryč, měl tady kolem spoustu kumpánů, ale potom najednou vpadl do lokálu a požádal mě, jestli s ním můžu na chvilku ven. Tam mi řekl o nějakém Rudovi, mladém horníkovi, co prý seděl v lokále. Ten mu prý řekl, že Borun má zítra šichtu. Ale teď, okolo půl deváté, kdy se do Kroum měla vracet končící šichta z Roury, vyletěl z knajpy jako postřelený a hnál se pryč. A potom se Grub dozvěděl, že se skončenou šichtou vyfáral i Borun a teď nám asi někde pláchl. A tedy že ten Rud musel předtím z nějakého důvodu lhát. Popsal mi, kde v Kroumech bydlí ten Rud, a já k tomu domku, no, spíše hornické chatrči tvořené jedinou místností, poslal Puklinu, abych záhy seznal, že Rud je uvnitř sám. Došlo mi tedy, že Rud Boruna varoval, ten se vyhnul Kroumů a teď nejspíš, jak je jeho zvykem, pelášil temnotou neznámo kam. Respektive tedy po cestě k Naglinu. Poslal jsem tedy Puklinu tím směrem a brzy se podezření změnilo v jistotu. Nasedli jsme tedy s Grubem na koně a jali se uprchlíka stíhat. Boruna jsme dopadli kolem deváté uprostřed noci zahalené venkovské krajiny.

Borun přiznal, že když táhl po skončené šichtě s horníky na Kroumy, potkali Ruda, který prý Borunovi přikázal zajít do Naglinu a najít a přivést nějakého Druga. Taky horníka. Ten prý totiž ve městě ztropil nějakou výtržnost a došlo tam i k rvačce a jeho žena prý má o něj starost. Prostě historka přitažená notně za vlasy, ale Borun se jí držel jako klíšťe a nemínil se jí za žádných okolností pustit. Boru doznal, že o událostech spojených s přepadením a smrtí Terdeka prý nikomu nic neřekl, poněvadž byl silně rozrušený. Takže buď lhář nebo blbec. Nebo spíš obojí. Ale blbec víc. Pustili jsme tedy toho chudáka, otočili koně a vyrazili do Kroum začerstva sdělit tu věc s Drugem a

tumpachový, tomuhle zmatku seděly jako poklice na hrnec. Udělal jsem si tedy závěr takový, že Borun lže, ale ten to má možná z ofesu. Kdo ale lže chladnokrevně, to je ten pan Libor. Navíc údajně vůbec nevěděl, že tady před plotem hlídá nějaký vlk, a když jsme mu o něm řekli a přiznali, že je mrtvý, ani se na něj nešel podívat. Naopak tvrdil, že tady v lesích žádní vlci nežijí. Babačan Borůvka se vytratil s tím, že obejde mýtinu kvůli ohledání stop a vrátil se s tím, že napočítal stopy sedmi trpaslíků! Tohle zjištění už hromadu zmatku jenom korunovalo!

Do Janu Křivého najednou něco vjelo, přirazil Boruna ratištěm kopí ke zdi a začal na něj řvát, ať vyklopí co ví. Trpaslíkově vyděšené odpovědi však nebylo rozumět, poněvadž o to více hlučel pan Grub, který ječel, ať Křivej okamžitě toho chudáka pustí a nezkouší si na něm svaly. Jan tedy zmlkl a praštil Boruna ratištěm po hlavě. Ten se svezl k zemi a rozplakal se, čímž přestal být pro případný výsledek použitelným. Libor stál stranou a nějak divně civěl, asi hodně divně, poněvadž v Nifovi, kterému se někdy přezdívá Nif Bouřlivák, vzkypěla znenáhla krev v žilách, obrátil se na Libora, čapl jej oběma barbařima rukama pod krkem a zařval, že tady každý bude odpovídat na to, na co se ptáme. Libor se pokusil situaci zlehčit a dostal mordu po čuni. Svalil se, ořel si krev z nosu a s drzým vyčítavým pohledem se rozpovídal. Respektive se rozpovídal až poté, co ho Nif ještě pro jistotu zkopal. Libor prý žije v Urbeku. To je však všechno, co jsme z něj dostali, poněvadž to, že žije v Urbeku, řekl takovým tónem, že Nif zaupěl a zmlátil ho do bezvědomí. Bezvládný Libor byl spoután a pohozen do rohu sruhu a srub následně podstoupen důkladné prohlídce. Během prohlídky, ke které se Farror Hend tvářil skepticky až odmítavě, ale nahlas nenamítl nic, objeveno bylo tajné dno v truhlici, které skrývalo měšce s penězi různých ražeb, stříbrné prsteny a náušnice. Vesta poukázal na fakt, že šperky jsou zkrvavené se stopami potrané kůže, tedy byly jistě odjímány původním majitelům nevybíravě a násilím. Ani tento doklad Liborových zločinů se nezdál být pro Farrora Henda dostatečně přesvědčivým. Dále nalezena byla Liborova zbroj a meč. To samo o sobě nepřipomínalo

běžnou výbavu hajného, který sem do sruhu zavítal náhodou po několika měsících. Ani fakt, že výzbroj tu musela být už před Liborovým posledním příchodem Hendův názor nezměnil. Hendovo chování Nurnské natolik znejistělo a konstanovalo, že družina nebyla schopna konat. Rozhodlo se tedy, že přechkáme noc a zítra se poradíme, co dál. Odebral jsem se s hraničářem Borůvkou na mýtinu, kde se ten obětavý muž, který se tolik snažil přijít věcem na kloub, pokusil spojit s lesem a vycítit, zdali se někde v okolí nepotuluje smečka vlků. Žádnou smečku vlků ale nevyčítal a bylo vidět, jak je z toho smutný. V zoufalé touze objevit cokoli, co by odblokovalo Hendův odmítavý postoj a označilo Libora jako zloděje a vraha, poslal jsem Puklinu na obhlídku mýtiny, aby z výšky pátral po propadlé zemině mělkých hrobů Liborových obětí. Ani tento nápad nepřinesl výsledek. Vrátili jsme se smutně do sruhu.

Libor už byl při smyslech a notně zkrotlý. Přiznal, že nalezené cennosti patří skutečně jemu. Kladl lež na lež, tentokrát však bez drzého tónu. Lhal, že ty cennosti jsou po jeho mrtvé manželce. Před dvěma lety prý zemřela při porodu. Zemřelo i dítě. Příběh, kterému věřil už jen Farror Hend. A najednou si někdo všiml, že tu není trpaslík Borun.

Okamžitě jsme určili, že na stráž u Libora a batožin zůstanou Jan, Nif, slepý Ieronýmus a Farror Hend, a my ostatní jsme neprodleně a nalehko vyrazili pod Babačanovým vedením po trpaslíkových stopách. Borun v nestřežené chvíli vyšel ze sruhu, přešel plot a dal se na úprk západním směrem. Když se směr stop ustálil, poslal jsem havrana vpřed. Růžičkovi a Babačanovi brzy došel dech a začali zaostávat. Grub se ztratil ještě někde zraje za srubem. Brzy jsme zůstali sami s Vestou a neúmorně chvátali lesem. Puklina našťestí Boruna objevil, jak prchá lesem a potom nějakou planinou. Působil k smrti vyčerpaně, jeho náskok se rychle zmenšoval a když nás ucítil v zádech, prachsprostě se zhroutil.

I Borun byl tedy spoután a uložen do rohu sruhu, dál od Libora, ačkoli se Grub vztekal, že Borun je poctivý havíř, kterého vyhrožování Nurnských vyděsilo k smrti.

oddíl, a o to více tato informace nabyla na důležitosti. Královské gardě přeci velí král a nejvyšší velení pevnosti Agerr. Podle stadia rozkladu ostatků Borůvka soudí, že masakr se odehrál asi před měsícem a pravil, že věž musí skrývat velkou převahu nemrčouchů a že on sám je sice dobrodruh, ale v žádném případě ne hrdina. Bylo vidět, že má nahnáno. A nebyl rozhodně sám.

Růžička kývl směrem vpřed. To znamenalo jediné: hotovit zbraně a zařadit se do útočné formace. Brzy se mezi stromy zjevila zeď a Ieronýmus si vymohl poslat opici na průzkum. Růžička kývl na souhlas, ale útočný hrozen se nezastavil. Na vůdcův němý signál jsme vyběhli, Vesta zastřelil zahradníka. Nurnská družina vtrhla do přízemí a jala se čistit. Po vyčištění přízemí jsem vyvolal ochranu před nemrtvými z Vestova přiděleného svitku. Dál jsme pokračovali jako na hlavu převrácená lavina. Tlačili jsme nemrtvé před sebou, likvidovali je a postupovali do vyšších pater. Ieronýmus varoval, že upír se nachází ve čtvrtém patře a už o nás ví. Prý má plášť popsaný runami a obrovské drápy. Musel to mít z té opice, z osobního animalia. Upír se kupodivu neobrátil na útěk, ale napadl nás. Zastavila ho ochranná bariéra a neměl by šanci. Tedy nebyť toho, že se mu podařilo drapnout Nifovu čepel a vytáhnout rozvráveného Nifa ven skrze ochranu. Upír barbara objal a chystal se doň zakusnout. Pak si to ale náhle rozmyslel a v mžiku zmizel. Na poslední chvíli. Hyperprostor. Patro věže bylo čisté, tedy co se týče nemrtvých. Hledali jsme živé. Objevili jsme mrtvolu ženy s rozsápaným hrdlem. Její tělo v upravené poloze leželo na posteli, jakoby spala. Nebyť té krve kolem a škaredé rozšklebené rány. Zeshora se přiřítily se další kostlivci, navelení jistě upírem, a přitom se mi podařilo nešťastně zasáhnout vůdce blesky. Jenom sykl a zašklebil se, ale stál pevný jako skála. Zavelel k dalšímu postupu vzhůru. Družina se znovu zformovala. Upíra formace dosáhla až v nejvyšším patře. Tentokrát moje blesky Růžičku taktak minuly a zasáhly správný síl. Vše a Nif řáli. Teď už neměl šanci, teď už žádnou nedostal. Zhroutil se bezvládně na zem. Družina se rozprchla po místnostech. Vzápětí se ozval Grubův řev, ať chvátáme k němu. V místnosti s pěti

poistelemi dřepěl Grub na zemi a držel v náručí malou holčičku. Unesené nášupské dítě. Byla živá, ale zřejmě upírem pokousaná. Její bratr neměl tolik štěstí. Jeho studené tělíčko leželo bezvládně v koutě. Hrůza hrůz!

V zásadě ale návštěva Skrupkovy věže žádné zvláštní zjištění nepřinesla. Jen tolik, že mrtvá žena s rozsápaným hrdlem tam nahoře byla matka dětí. Tedy paní Slámová. Divné. Měl jsem za to, že paní Slámovou vesničané tenkrát zadrželi, aby se nevrhla bránit své děti a nepřišla okamžitě o život. Nebo snad došlo ještě k jednomu únosu, o němž se nášupský starosta zapomněl zmínit? Na každý pád na výsledku to nic nezmění. A ještě jedna věc. U mrtvých královských gardistů, kterých ve finále bylo pět, se našel se dokument, králův přímý rozkaz Skrupkovu věž vybit. Proč a nač, o tom Lintholdův rozkaz nehovořil. Důvody však musely být navýsost vážné.

Otakáro Vesta navrhl plán a sám se jej chopil. Za hlasitého dohadování družiny napsal list nurnskému starostovi Rorejsovi ohledně nálezu mrtvých gardistů a připojil uctivou žádost o radu, co počít dál. Tento dopis byl odeslán po mém animaliu Puklinovi, s čímž jsem ochotně souhlasil. Puklina se s odpovědí měl vrátit do obce Nášup. A Nurnským nesbylo, než sbalit sakypaky a vypravit se do Nášupu také.

Čekání na Puklinu a cesta za Melanitou

Do Nášupu Nurnští dorazili o desátých předradostinách a seznámili starostu a zteřelý gwendarronský oddíl o zjištěních. Velitel GKA rozhodl, že jelikož je děvče pokousané, bylo by záhodno, aby jej prohlédl nějaký na slovo vzatý odborník. A převzal děvče pod ochranná křídla armády, konkrétně dítě dostal na starost vojín Car. Tehdy někdy padla zmínka o paní Melanitě z Tmarstu a že ji Nurnští plánují znovu navštívit. Car tedy obdržel rozkaz k opuštění posádky za účelem návštěvy u paní Melanity, která eskortované děvče prohlédne a vydá případná doporučení. Voják tedy, až se vrátí Puklina, pojedje s námi, ale za dívku a její osud už neneseme odpovědnost, což jest pozitivní.

kdyby se s ním někdo potkal, neznal by jej. Na opačném kraji vsi Libor vnikl do domu. Nadchl jsem se, že tady zůstane a vyliže se z ran a já tu v klidu počkám na Nurnské, případně je povolám skrze Puklinu. Lesní srub musel být nepříliš vzdálen, když jsme vlastně opsali takřka uzavřený kruh, ale šeredně jsem se zmýlil. Libor onedlouho vyšel ven s pytlem přes rameno, rozhlédl se a s bravurností kočky vyběhl za humna. Zamířil na sever, kde Puklina spatřil to, co já ani Libor jsme ze země ještě nemohli. Totož statek ukrytý za zvlněnou muldou nízkého kopce. Vkradl se do stodoly a dokázal to tak, že si nikdo z vesničanů, kterých zde pracovalo početně, ničeho ani nevšiml, a ze stodoly se vykradl s dekou a uzdou. A potom už si došel jen vybrat koně do ohrad za stájemi, koně osedlal a ujel. V tu chvíli jsem si uvědomil, že Libora nedopadneme. Vzdal jsem to a onedlouho ii Puklina, jehož poslední zhmotnělý obraz v mé hlavě vykreslil Libora na koni tryskem se cválajícího stezkou, která se daleko na severu nořila do lesa. A řekl bych, že ve tváři měl Libor drzý vítězoslavný škleb.

Zdrchaný a neviditelný vydal jsem se na cestu zpátky. Prošel vesnicí a pastvinami a zabředl do lesa. Puklinu jsem nechal přelétat daleko vpředu zleva doprava, aby pokryl co největší oblast a aby se pravděpodobnost, že se s Nurnskými minu, klesla na minimum možného. Byl jsem si téměř jistý, že mi jdou po stopách. Udělal bych to samé, být v jejich kůži. A to se i potvrdilo. Kolem jedenácté hodiny jsme se vprostřed lesů šťastně shledali a já jim povyprávěl všechno, co se přihodilo, a zbavil se neviditelnosti. Nurnští dokonce nezapomněli vzít mi věci a nechybělo nic. Byl jsem šťastný, že jsme opět spolu a rozhodli jsme se dojít do Urbeku a poptat se tam, jak to vlastně bylo s tím nedávným mordem. Jenom jednu věc bych podotkl ke stopaři Babačanovi. Nejsem si jistý, že svému řemeslu zcela rozumí, poněvadž ze stop prý vyčetl, že já prchám a šilený Libor mě honí. Proto prý také Nurnští tolik pospíchali. Ale kdyby mě Libor honil, byl bych už dávno mrtvý, okradený a zahrabaný, a pospíchat by nebylo rozhodně třeba.

Urbek

Tohle jsme se dozvěděli od starosty. Mord se tu skutečně odehrál, a to mord velice krvavý a brutální. Zabili lesníka a jeho ženu a dvě děti. Ten hajný se jmenoval jako já, tedy Jonas. Respektive Jonas Vedrol. K vraždě došlo devatenáctého, tedy před osmi dny, a zajímavé na tom všem je, že ačkoli byla vražda nahlášena v Marrburku, kapitán Palik dosud nezačal konat a žádní vyšetřovatelé se nedostavili. Na tento fakt jsme velice důrazně a hlasitě upozornili Farrora Henda. Ten se sice zatvářil jako jeliman, ale myslím si, že mu už některé věci a souvislosti začínají pomalu docházet. Je možné, že časem svůj postoj změní, a abych řekl pravdu, trochu v to i zbožně doufám.

Ten hajný Jonas Vedrol žil a byl zavražděn právě v tom domě, z něž Libor ukradl ten pytel. Tedy se v domě dobře vyznal a tedy je vrah. Toto podezření jsem také neprodleně sdělil Farroru Hendovi. Nepřipadal mi z té informace nějaký excitovaný. Hend na to, že se živí jako gwendarronský vyšetřovatel, vlastně už delší dobu k dění vůkol působí víceméně vlažně až netečně.

Časosledně se dá říci, že Vedrola zabili jako prvního a o jeho smrt tady šlo především. Zbytek mrtvých už byla jaksi likvidace svědků. Ženu chytili ještě v domě, děti uprchly a byly zamordovány venku. Jednomu z dětí se podařilo uprchnout až do lesa. Udělal jsem si takový obrázek, že Libor a jeho banda tady po okolí okrádá vesničany a tedy především počestné a lesníkův srub využívali jako jednu ze základních táborů. Jonas Vedrol na ně náhodou natrefil a stal se očitým svědkem něčeho, za co musel zemřít. Prsty Liborovy bandy sahají až k Naglinu, když se zajímají o tamní doly, respektive výplaty horníků a byli ochotni za to vraždit. Cvičené vlky a netopýry si vysvětlit nedokážu, avšak je prokázáno, že Liborově bandě byli přinejmenším k ruce. Naskytá se tedy teorie, že někdo, kdo není z masa a kostí, respektive je nemrtvý a páchne, žije v Gwendarronu takovéhle bandy a nesnaží se o nic menšího, než umocnit chaos. Chaos, jako krycí, manévr pro sebe sama. Toť vše.

Otázal jsem se starosty, zda můžeme

mezi odsouzením a popravou uplynou roky. Roky sice ubohého, ale přeci jenom života. A ještě jedna věc. Melanita je asi opravdu vyléčená. Vestův meč, který v blízkosti nemrcouchů opaleskuje, na její přítomnost nereagoval. Vyzkoušeli jsme to v přílehlé uličce za Melanitiným domem. A nebo je ta ženská tak protřelá, že se nějak proti reflexu meče zabezpečila. Přeci jen o tom, že jej Vesta vlastní, nejspíš dobře ví.

Nakonec hádka s hostinským ohledně útraty. Je tady totiž tak draho, že to považuji za nelidské. Zaplatil za mě Nif, který zřejmě neumí počítat a hodnota peněz je mu cizí. Noc ve vesničce jménem Malovec, pak kvapný průjezd Tmarstingem a další noc v Aldinu. Skrze Pozdrev po malé cestě kolem Aydarry, přespání ve vyložené hnusné rybářské osadě jménem Most. K večeri smrduté ryby. A ráno přes most přes Aydarru, který v Mostu udržují, a o sedmých předradostinách navečer konečně v cíli cesty. Nášup.

Nášup

Nášup. Nebylo s čím otálet. Uniformovaný chlap, kterého družina překvapila v polospánku, si zapl opasek, bafl halapartnu a místo pozdravu zařval, proč jsme sem přijeli. Hodářův muž. Jak se později ukázalo, tak předák vojenského oddílu. Takových jemu podobných tady bylo celkem pět. Dostali za úkol usadit se v Nášupu a zabránit dalšímu krveprolití a únosům. Tak to pojali jako vítanou dovolenku k opuštění posádky. A nechali se vydržovat místními zemědělci. Že by se ale vydali po okolí a snažili se někoho čapnout, o tom tedy žádná. Velitel nakonec pochopil, po přečtení Rorejsova průvodního dopisu, že stojíme na té správné, a tedy vlastně i jeho straně, a představil se jako Berol Kupík. Potom podal situační report. Unesli tu dvě děti, otce zabili. Matku ne, protože tu stihli zadržet nějaký vesničan dřív, než se vrhla děti bránit vlastním tělem. Byla totiž u sousedů na návštěvě a vyběhla, když uslyšeli křik. Byla tma, ale přesto vesničané tvrdí, že spatřili upíra a dva kostlivé muže. Stalo se to před třemi týdny, od té doby je tu klid. Bylo vidět, že je na současný klid Berol Kupík náležitě

pyšný a klade na své zásluhy patriční důraz. Co se týče Roveny Skrupky, je tu známý, chodíval často do vsi. Už půl roku se ale neobjevil a má se za to, že skončil věkem. Kde leží jeho dům přesně, to nikdo neví. To potvrdil i starosta nášupu, nějaký Jakub Malý. Chlap středního vzrůstu, postarší, drnhořez. Ten zardoušený otec se jmenoval pan Sláma. Paní Slámová se zhroutila, pečují o ni sousedé. Není divu, že se zhroutila. Ten upír držel její malé děti v podpaží a potom je odvedl do lesa. Kostlivé bytosti, co mu kryly ústup, byly od hlavy po paty ozbrojené. Upíra mají za upíra proto, že byl i přes temnou nos velice bledý, takže ze tmy hřezl jako nějaké zjevení. A smrděl. Ti Slámovi byli hobiti, takže upírovi nedalo moc práce děti v podpaží v podstatě nést. Ani je nevěkl. Má se sice za to, že upír se asi stáhl do domu zesnulého Roveny Skrupky, ale nikdo neví, kde přesně v lesích leží a Hodárovi vojáci se ani nesnažili to zjistit. Prostě les byl nebezpečný. Někjaké děti prý kdysi Roveny sledovaly, ale navečer se vrátily. Ten dům, kterému Roven Skrupka říkal Hrádek, musil být přinejmenším půldruha dne daleko, ne-li víc.

Rozhodli jsme se v Nášupu přespát a ustájit zde koně, konkrétně u starosty Jakuba Malého, který se zdál být potěšen, že se konečně někdo začal zmizením dětí vážněji zaobírat. Představili jsme se tedy jako vyšetřovatelé vyslaní z hlavního města, přímo z Nurnu na popud starosty pana Rorejse, a to velice zapůsobilo. Zapůsobilo to i na vojáky. A to až tak dalece, že vy chvíli, kdy Otakáro Vesta poněkud drze navrhl, aby nám velitel přidělil tři muže, Berol Kupík neváhal a tři muže okamžitě uvolnil. Ti se ani nijak nevzpěchovali. Myslím si, že Vesta předvedl vynikající vyjednávací kousek, stejně jako před pár dny v Tmarstu Dwany Růžička kousek hrdinský. Družina možná klesla na takové dno, že jej nahmatala nohama a podařilo se jí od toho dna odrazit.

Jakub Malý družinu osobně zavedl do lesa a potom pravil, že máme směřovat rovně, že tudy pan Skrupka obvykle chodíval. Ale hluboko do lesa se pan Malý, na rozdíl od nášupských dětí, neodvážil. Tak jsme se rozloučili a šli. Babačan se pokusil najít nějaké stopy, ale nic. Vsadili jsme tedy na

Vrant se tak stal jediným dědicem a přestěhoval se do Tmarstingu. Kdysi dávno před desítkami let se tu prý po lesích děly divné věci, ale od těch pohnutých upířských dob je prý kraj klidný. Vesta, který jakožto starosta má historii Nurnských jakž takž v paměti se dotázal, že v lesích na samotě tu prý někde stával osamocený dům, do nějž tenkrát jakýsi upír, snad syn tehdejšího tmarstského pána mladičkou Melanitu a snad i Glassal unesl, a zda tedy o poloze toho domu něco neví. Veant zavrtěl hlavou že nikoli, a pokud by někdo z pamětníků mohl něco bližšího vědět, tak snad jediné staříčká paní Proutná ze vsi. Musím podotknout, že ten chlap se mi vůbec nepozdával a nabyl jsem přesvědčení, že lže.

Paní Proutná se ukázala být skutečně věkovitou. Právila, že dům v lesích je už desítky let rozbořený a žádný jiný obyvatel se v něm po smrti tehdejšího majitele neobjevil. Dali jsme si dohrpoady, že děd současného tmarstského pána Hodára byl otcem upíra, ale nějak jsme nebyli schopni přijít na to, koho je Hodár synem.

Vypravili jsme se do lesů podle popisu paní Proutné a snad vrklavý záblesk štěstěny při kumpanii stál, že jsme zbytky domu kolem poledního našli. Přístupovou cestu dávno pohltila vegetace a z kdysi zřejmě výstavního domu zbyla jenom hromada býlím zarostlé suti ze zdí zhroutených do základů. Stopař Babačan nenalezl nic, skutečně sem čtyřicet let lidská noha nevkočila. Poměrně zkroušení neúspěchem. když i ta poslední jiskřička naděje nadobro vyhasla, domluvili jsme se, že nezbyvá než najít ten důl pana Gruba, o nějž se zajímala Liborova banda, a začít znovu právě tam a od Libora a jeho kumpánů. Plán ale plaval na vodě jako stéblo ze slámy.

Na dohled tmarstingských domků zpoza křoví vyskočil takový vyzábělý asi devítiletý kluk, respektive mával na zkrušenou kumpanii z větve. A drze zvolal, že jsme si tedy dali na čas a že ho posílá pan Vrant, že si ještě na něco vzpomněl. A potom utekl do kapradí. Jenomže pan Vrant se tvářil překvapeně, jekože o žádném klukovi nic neví a že s námi o ničem mluvit nechce. Ale potom

pronesl cosi nezřetelného o šťastné náhodě, pozval družinu dál a začal se vypyávat, proč se vlastně o Melanitu tolik zajímáme. Vyslovil obavu, že pokud Melanita přeci jen někde žije, mohlo by být dědické řízení anulováno a o nabytý dům by tak mohl klidně přijít. Choval se opravdu podivně a v tu chvíli přišli konečně na pořad dne ony avizované drsnější metody. Prostě jsme ho tam v domě skřípli a uhodili na něj zhurta, nevyhýbaje se ani vyhrožování. A on kupodivu promluvil. Zmateně, přitaženě za vlasy, ale přece.

Melanita prý žije. A Vrant věděl, že kdysi na nějaké lodi potkala pana Otakára. To byl důkaz, že Vrant je zasvěcen více, než se tváří, poněvadž pamatovat si takovou nepodstatnost bez nějaké hlubší souvislosti je nemožné. A zatlačili jsme na pilu víc. A jak se pomyslné zuby zařízly, Vrant vyklopil, že Melanita už dlouhou žije v Tmarstu v ulici jménem Zlatá a udržuje blízké styky s panem Hodárem, respektive jeho synem. Sama Vrantova zmateného vyprávění se dalo soudit, že se dokonce spřáhla i s jižanskými piráty, kteří podnikali nájezdy na pobřeží. O Melanitině stavu pan Vrant tvrdil, že se jednalo o jakýsi náběh na upířství, nikoli dokonáný stav jako takový. Což bych tedy jako očitý svědek zpochybnil. Vrant znal i jméno Kormana Zlotého a věděl o krátkém románu, který s Melanitou měl. Každopádně Zlotého s těmi dávnými souvislostmi Melanita zmínila, avšak od těch dob jej prý už nespátrala. Což je nesmysl a konečně se zdálo, že jsme na správné stopě. Tedy žádný Grubův důl, ale Tmarst a ulice jménem Zlatá! A Melanita, která tam žije mezi honorací a pyšní se důvěrnými vztahy s tamním panstvem! Upírem odtamtud to začalo a upírem odtamtud to končí. Je to kruh a my jsme nesporně na dosah cíle!. Navrhl jsem pana Vrantu

zatknout, ale Farror Hend to odmítl. Odmítl zatknout prokazatelného paktovače s nemrtvými! Tomu člověku prostě vůbec nerozumím.

Vyrazili jsme šturmem na Tmarst a cestou přespali v hospodě v nějaké díře, jejíž jméno mi uniklo. Byl jsem žádostiv Kormana Zlotého a jeho milenky, která to táhne i se tmarstskou šlechtou. Na promiskuitní paní Studenou, která si tady vesele kuje svoje nekromantské pikle a nikomu to, zdá se, nevadí. Co asi na to říká takový pan kapitán Palik. Těžko si představit, že by se v Marrburku o zakázaných pletkách tmarstské honorace ani zbla nedoslechli. Vždyť je to co by kamenem dohodil. A mě budou soudit za bídný život, který žiju! Jsem přesvědčený, že Gwendarron se nachází v hlubokém úpadku a tento úpadek umožnila slabost staříčkého mocnáře, neschopného spravovat zemi! Tohlče přesvědčení mi nikdo nevymluví, ani Otakáro Vesta ne!

Rozcestí na Tmarst a Hmili, kde bylo nutné správně odbočit, označoval rozcestník, který nějaký vandal znesvětil. Nám nesprávný směr označovala tabulka, jejíž text kdosi zkomolil na „Himlf“. Ale Tmarst zůstal Tmarstem a Nurnská družina odbočila správně vlevo.

Audience u paní Melanity, dříve Studené

Tmarst v dálce. Dominuje mu hrad. Dřevěná palisáda. Do města Nurnští z opatrnosti vstoupili po skupinkách. Já jsem byl členem skupiny druhé vlny, tvořeně ještě Dwanym Růžičkou a Nifem Bouřlivákem. Neviditelný havran naši skupinu navedl tam, kde se ubytovala skupina první, do hostince U rudy. U rudy se skutečně není U Rudy, ale U rudy, což dokládá vývěsní štít, na němž se klímá rezavá hrouda struskovité podstaty. Hostinský se Ruda nejmenuje. Koně ubytování v městských maštálích asi padesát sáhů od knajpy, kde vůdce zaplatil pokoj. Do půl páté všechny samostatné skupiny ubytované a roztroušené po lokále. Babačan Borůvka neviditelný (požádal mě o tu laskavost), nebo ztracený. Ale zřejmě spíš neviditelný a o hladu. Dle předešlé domluvy poslal jsem

havrana na obhlídku Zlaté ulice a možné ztotožnění Melanitina domu. Dům ztotožněn s velice vysokou pravděpodobností a havran střeží prostor, který se nalézá na hranici dosahu, tedy dosahu přímé vizuální komunikace. Zaregistrovány stráže, pohyb služebně a odchod nějaké návštěvy. Mladého muže v honosném šatu. Zřejmě jeden z milenců. Mezitím U rudy večeříme kance. V osm se šerí, dojíždám, způsobně otírám ústa servítkem a odcháším na náměstí. Tam usedám na lavičku v parku, čímž posouvám hranici vizuálního dosahu na celý Melanitin dům. A posílám havrana Puklinu dovnitř na nádvoří.

Dům totiž skrývá dvůr, a je to dům bezesporu honosný a drahý, a patří skutečně Melanitě. Spatřil jsem ji totiž v podstatě velice záhy, spatřil jsem ji skrze neviditelného havrana, který její tvář a nestárnoucí postavu zahlédl z temnoty dvora v patře skrze okno do osvětlené komnaty. Jenomže Melanita Puklinovu přítomnost vycítila, pohlédla naň a divně se usmála. Zatrnulo mi a ihned jsem Puklinu z akce stáhl. Je nemrtvá! Vidí, co běžný smrtelník spatřit nemůže, i kdyby se rozkrájel!

Okamžitě jsem přiběhl do lokálu a pěkně zčerstva vůdci vyklopil. On si nechal popsal rozložení domu, potom se sebral a řekl, že nezbyvá, než jednat přímo. A odešel. Hrdina! Ano, skutečný hrdina!

A hrdina, který své obětování krokem do temnoty přežil a vrátil se živý a zdravý a především... s pořízenou. Tedy jestli úplně s pořízenou, to si nejsem zcela jistý, ale úspěch to nesporně byl. Už nemělo smyslu tajit, že k sobě nepatříme a vůdce svolal druhy k jednomu stolu, kde nad kostmi z kance vyklopil, jak vlastně pochodil.

Melanita o nás věděla. Pochopitelně. A dá se možná usuzovat, že nás i čekala. Když jí vůdce vysvětlil, že hledáme Kormana Zlotého, pravila, že jej naposledy viděla tehdy na jihu v Gatarstánu, a od té doby s ním údajně nevešla ve styk ani přímý, ani písemný. Tomu se věřit dá i nemusí. Nicméně přijala informaci, že Zlotě byl nakažen a pravila, že v lesích ne jihu od Tmarstu,